

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Iertarea păcatelor
Ioan 20,22.23

4 Autoritate colectivă

5 Net'98 în întrebări și răspunsuri

8 Colecte sau daruri

10 Tatăl meu și bancnota lui de o sută de dolari

11 Am descoperit o comoară

13 Iertarea păcatelor

15 Sentimentul disperării

18 Rapoarte și proiecte

21 California Fitness
Cine are nevoie de suplimente?Editorial
3Colțul copiilor
20Știri
22Necrolog
24

În numărul viitor:

Servire, nu interes personal

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engel-
hardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Iosif Suclu, Victor
Zgunea

Metode de vindecare

Îl rog pe fratele Gili Ionescu să ne dea un răspuns scris în *Curierul Adventist* la următoarea întrebare: Ce ne puteți spune despre tratamentele recomandate de Virginia Faur din Lugoj?

Putem accepta acest tratament? Unii membri ai comunității noastre îl folosesc și îl recomandă și altora, iar alți membri nu acceptă, chiar resping acest tratament ca fiind o combinație cu metodă spiritistă.

Ea recomandă unele sfaturi pe care le avem și noi, în *Dietă și hrană*, precum și naturismul, dar în combinație cu bioenergia, cu tratamentul cu „cristale” și chiar cu agitatea unor preparate ale ei cu o baghetă.

Constantin Belu,
Câmpulung Muscel, Argeș

„Noutățile” în vindecare s-au înmulțit. Circumstanțele ne cer astăzi un simț al discernământului mai dezvoltat decât ieri și în acest domeniu.

Având în vedere numărul mare de nou convertiți care s-au adăugat bisericii, cred că este nevoie de o informare asupra anumitor mijloace de vindecare.

Au apărut tot felul de organizații și ligi sub aspect „umanitar”, care îi vizează chiar pe cei din biserică. Se vede că subtilitățile lui Satana depășesc cu mult vigilența noastră.

Câteva exemple:

- Un medic care se înscrisese în organizația Fitness California era foarte încântat de principiile acesteia, care i se păreau asemănătoare cu ale noastre. A participat la prima ședință, ca apoi să-și retragă calitatea de membru al acestei organizații. Orientările ei sunt oculte.

- Un pastor, folosind timp mai îndelungat un miraculos medicament homeopat apărut pe piață, acuză niște stări „deosebite”.

- Pentru precizarea diagnosticului, un frate a trimis un fir de păr într-un plic în Australia, la un medic specializat în astfel de practici, și a primit răspuns la toate afecțiunile sale plus o hartă a irisului cu cele nouăzeci și șase de compartimente.

Exemple ar mai putea fi.

Ar fi bine ca medicii de la conferințe să informeze periodic frățietatea despre aceste „noutăți” în vindecare și despre incompatibilitatea lor cu principiile Bibliei.

Eugenia Bubiș, Târgu-Mureș

Răspuns: *Curierul Adventist a tratat și va continua să trateze cu prudență asemenea metode de vindecare (vezi numărul din februarie, ca și pe cel curent). Totuși, având în vedere marea lor diversitate, este mult mai înțelept să ne însușim adevărata Reformă a sănătății și să o practicăm. Acesta este cel mai bun răspuns.*

Evanghelia și informatizarea

Ne bucurăm de fiecare dată când *Curierul Adventist* ajunge la noi. Găsim articole utile și practice. Unul dintre articolele din primăvara lui 1997 - „Evanghelia și informatizarea”, de Octavian Lupu - prezenta impactul actual al computerelor și posibilitatea prezentării Evangheliei prin Internet.

Ideea încolțise și la noi, dar nu știam că există și în alte locuri asemenea preocupări. Am scris fratelui Octavian Lupu. Între timp, am realizat câteva pagini WEB pentru biserica adventistă din Slobozia, pagini care prezintă cele 27 de puncte fundamentale de doctrină ale Bisericii Adventiste, versete și imagini din viața Mântuitorului, primul capitol din *Hristos, Lumina lumii* ș.a. Paginile se află pe un server de la Consiliul județean Ialomița.

Vă invităm să vizitați paginile noastre la adresa: <http://www.cicnet.ro/educatie/bis-adv/azs.htm>.

E-mail: azs@cicnet.ro

Acum lucrăm la traducerea materialului în limba engleză. Mulțumim Domnului pentru ajutorul Său. Este o minune că avem aceste pagini, deoarece nu avem un calculator dotat pentru aceasta.

Lucian Mihăilescu
Slobozia, Ialomița

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gili Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție
Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scriitori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom returna unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia
Viață și sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXV nr. 3

Sateliți și rugăciune

Numai o jumătate de an ne desparte de începutul programului Net'98! Câțiva prieteni mi-au spus, puțin speriați, că nu s-a făcut nimic pentru pregătire. Dacă ne gândim la o pregătire cu numele de pregătire pentru Net'98, s-ar putea ca prietenii mei să aibă dreptate.

Cred că sunt două faze ale pregătirii, la fel de importante. Una este pregătirea concretă, încadrarea într-o serie de acțiuni, cu date fixe de începere și de finalizare, cu obiective numerice. Semnalul se dă de la centru și tot acolo se adună rapoartele. Această latură a pregătirii este foarte importantă și nu trebuie să fie neglijată. Avem nevoie să învățăm să fim ordonați, responsabili și punctuali - în anunțuri, în realizare și în raportare. Progresul în aceste direcții este important nu numai pentru creșterea bisericii și eficiența cu care folosim resursele, dar și pentru a putea intra în raporturi normale cu realitatea din jur - fie că este vorba de societatea românească, fie că ne gândim la organizația adventistă mondială.

Totuși, din când în când se formează un curent de opinie contrar - o atitudine sceptică privind programele foarte strict concepute și conduse. Se spune că acestea seamănă cu activismul politic, că sunt nepotrivite pentru un domeniu în care Duhul Sfânt trebuie să conducă și în care avem de-a face cu oameni, care sunt ființe libere.

O altă fază a pregătirii pentru un mare eveniment spiritual sau evanghelistic vine dinspre reînnoirea spirituală, refacerea legăturilor calde în interiorul bisericii ca familie a lui Dumnezeu și manifestarea cuceritoare a bunătății creștine față de cunoștința noastră. Rugăciunea

călduroasă, cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, individual și în grup, mărturisirea și îndepărtarea păcatului și a compromisului din viață reînvie iubirea noastră față de Isus și ne pregătesc să Îl prezentăm lumii ca pe Cel mai iubit prieten al tuturor.

Eu sunt convins că nu există și nu trebuie să existe contradicție între cele două, dar acest aspect interior, spiritual, este motorul adevăratelor eforturi misionare. În cursul ultimelor șase luni, programul „Creștini sau ucenici” a pus tocmai aici greutatea pregătirii. Era cu adevărat timpul pentru o preocupare serioasă pentru calitatea vieții noastre cu Isus și a relațiilor noastre în interiorul corpului lui Hristos. Dar, deși urcarea în camera de sus a fost un act esențial pentru ucenici, ei nu s-au îndrăgostit atât de mult de locul acela încât să nu mai iasă niciodată de acolo. Pocăința, sfințirea și unitatea în biserică au o consecință misionară. Acum este timpul să valorificăm progresul realizat în interior, să punem la lucru cunoștințele acumulate și relațiile formate în grupele mici multifuncționale și să intrăm în faza a doua a pregătirii. Paginile 5, 6 și 7 ale acestui număr sunt dedicate pregătirii și organizării pentru evenimentul din toamnă.

Surse de curaj

Ceea ce știu din multe locuri cu privire la funcționarea grupelor mici este o mare încurajare pentru mine. Și știu că alți credincioși vor fi încurajați să se adune pentru rugăciune, studiu, părtășie și misiune.

Un alt factor pozitiv este capacitatea extraordinară de mobilizare a comunităților noastre. Nu este uimitor că, în ciuda sărăciei și a nesigu-

ranței vieții, încă o sută de comunități s-au angajat să achiziționeze echipamentul de recepție și multe dintre ele și un videoproiector!? Iar acolo unde s-a dus „comoara” noastră, acolo va fi și „inima” noastră! În plus, avem deja o experiență acumulată privind aspectele organizatorice și tehnice. Sutele de membri, mai ales tineri, care au fost câștigați prin NET'96 vor fi cei mai energici susținători și lucrători pentru acest program. Ei sunt un capital spiritual și uman nou.

Vreau să spun câteva cuvinte despre pastorul Dwight Nelson, prezentatorul din toamna aceasta. Am avut ocazia să-l cunosc ceva mai îndeaproape, în vara anului trecut. Pot să vă spun că este un pastor dotat în mod excepțional pentru evanghelizare - o minte foarte vie, o prezență expresivă, experiență internațională, limbaj adecvat timpului nostru, și multe alte daruri. Parcă nu îi lipsește nimic! Este un reprezentant tipic al tinerilor superdotați, cărora le reușește aproape orice și aproape fără efort. Când l-am văzut, am fost cucerit - dar și speriat. Nu știu de ce, dar instinctiv am fost săgetat de o întrebare: Omul acesta, atât de talentat și de cuceritor, știe că mai are nevoie și de rugăciune?

Dumnezeu mi-a răspuns imediat. Primele cuvinte pe care le-a rostit la o întâlnire cu liderii de evanghelizare ai comunității din Augsburg au fost: „Sateliți nu vor mântui pe nimeni. Nici tehnologia nu va câștiga pe cineva. Numai Duhul Sfânt o poate face. Și să nu vă înșelați crezând că o altă figură pe ecran va aduce vreun câștig pentru Hristos. Dar rugăciunile voastre o pot face!” În următoarele minute a prezentat partea cea mai urgentă și vitală a pregătirii, și anume rugăciunea sinceră, izvorâtă din iubire și bine ținută. Temerile mi-au fost risipite. Dar provocarea la rugăciune trebuie să fie luată în cel mai serios mod. De aceea v-o împărtășesc.

ab

Autoritate colectivă

Ca președinte al Conferinței Generale, eu primesc multe scrisori legate de problemele din biserică, de la adventiști sinceri din toată lumea. Refrenul obișnuit este acesta: „De ce nu puneți capăt la asta sau la cealaltă?”

Acești frați îmi scriu pentru că presupun că am autoritatea să schimb orice în biserică. Modelul din Fapte 15 arată că unele situații cer ca autoritatea să fie exercitată de adunări cu o largă reprezentare. Totuși, biserica noastră este organizată în așa fel, încât o mare parte a autorității îi revine bisericii locale. Acest sistem de organizare se numește „autoritate colectivă”.

Modelul vine din Noul Testament. Bisericile locale aveau puterea să-și aleagă conducătorii (vezi Fapte 6,1-6), să aleagă soli pe care să-i trimită la alte biserici (vezi Fapte 11,22), să aplice disciplina (vezi Mat. 18,15-17) și să fie reprezentate la adunări mai mari (vezi Fapte 15,1.2). Bisericile făceau parte dintr-un corp mai amplu, care exercita o anumită autoritate, însă fiecare biserică avea multă autonomie în tratarea problemelor proprii, spirituale și administrative.

La fel este astăzi în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Deși mă aflu într-o funcție cu influență, autoritatea mea este foarte limitată. Nu am absolut nici o putere să anulez, să opresc aplicarea sau să schimb hotărârea unui comitet al bisericii, în nici o problemă. De fapt, această autoritate nu-mi revine nici mie, nici Comitetului Executiv al Conferinței Generale, nici comitetului vreunei diviziuni.

Astfel, oricât de dureros ar fi pentru conferințe, uniuni sau diviziuni ceea ce fac bisericile locale, potrivit regulamentului bisericii, ele nu au autoritatea să oprească aplicarea acelor hotărâri. Pionierii noștri au organizat astfel biserica pentru ca să apere comunitățile de ceea ce se numea „putere regească”. În multe privințe, suntem o democrație limitată și ne confruntăm cu toate avantajele și dezavantajele acestui sistem de conducere.

Comunitățile sunt autoritatea fundamentală în biserică. Vitalitatea spirituală a bisericii, puritatea doctrinei și angajamentul ei față de solie și misiune se află, în multe privințe, în mâinile celor 42.349 de comunități adventiste din lume (la sfârșitul primului trimestru al anului 1997).

Robert Folkenberg

Desigur, autoritatea atrage după sine obligația de a răspunde de felul în care ea este exercitată. Noi, adventiștii de ziua a șaptea, ne-am alăturat mod voluntar unui corp mondial de credincioși, unei mișcări mondiale unite în misiune, în solie și în angajamentul față de Domnul Hristos. Comunitățile din prima biserică au recunoscut locul lor, că făceau parte dintr-un corp mai amplu; nici noi nu suntem congregaționaliști. O comunitate adventistă există numai cu aprobarea bisericilor surori și este, deci, răspunzătoare față de acest corp. Autoritatea unei comunități e limitată de autoritatea mai mare a grupului de comunități care ia hotărâri colective. Și cu cât este mai mare numărul de comunități, cu atât este mai mare autoritatea, dar agenda este mai restrânsă. Nu am putea avea nici o biserică, așa cum o cunoaștem, dacă autoritatea unei comunități nu ar fi limitată de autoritatea unui grup de comunități (conferințe și uniuni).

Fiecare biserică locală este răspunzătoare în fața celorlalte biserici locale.

Noul Testament arată că bisericile locale erau considerate părți ale corpului mai amplu. Pavel, scriindu-i bisericii din Corint, spunea că membrii ei trebuie să se considere uniți cu „toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos”, care este „Domnul lor și al nostru” (1 Cor. 1,2).

Din punct de vedere al organizației, autoritatea merge de la biserică locală în sus, nu de sus în jos. Fiecare membru și fiecare comunitate sunt răspunzători în fața celorlalți membri și a celorlalte comunități. Conduita noastră personală și răspunerile noastre colective - exercitate în comitetul comunității, în comitetul executiv al conferinței sau la sesiunea uniunii - reflectă anumite valori, convingeri și obiective care se armonizează cu hotărârile bisericii mondiale.

Ca președinte al Conferinței Generale, și pe mine mă neliniștesc multe dintre lucrurile care îi fac pe oameni să-mi scrie. Dar, datorită felului în care suntem organizați, autoritatea colectivă determină care grup este desemnat să ia acele decizii. Astfel, deși pot să-mi exprim convingerile, numai dv., ca membri ai bisericii locale, aveți autoritatea să faceți schimbări.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 5 februarie 1998

Net '98 în întrebări și răspunsuri

Se apropie o nouă „toamnă fierbinte“. Se pun tot mai multe întrebări, avem atâtea de făcut. Nu vom reuși fără rugăciune.

În ce perioadă se va desfășura Net'98?

Programul va începe în Sabatul din 10 octombrie și se va încheia pe 15 noiembrie. Vor fi transmise 28 de conferințe, probabil urmând aceeași succesiune (vineri-sâmbătă-duminică și marți-miercuri). Vor fi și câteva predici pentru Sabat dimineața. Ora de transmisie încă nu s-a stabilit.

Unde va avea loc evenimentul „original“?

Gazda programului va fi biserica Universității Andrews, numită Pioneer Memorial Church. Aceasta este biserica pe care fr. Dwight Nelson o păstorește de mai mulți ani. Cred că acesta este un mare câștig - atât pastorul, cât și membrii comunității organizatoare se vor simți „acasă“ și se vor angaja în pregătire cu toată responsabilitatea.

Am auzit că Net'98 se adresează tinerilor. Este adevărat?

Net'98 se adresează în mod special tinerilor, generației sub 30 de ani. Dumnezeu iubește această generație, chiar dacă este nepăsătoare față de religie și formată după canoanele MTV. Este o generație paradoxală - inteligentă, sigură pe sine, sfidătoare, dar sfâșiată de dileme, tulburată și disperată pe plan moral, material și familial. Pastorul Dwight Nelson are o experiență excepțională de lucru în acest context. El dorește din toată inima să vorbească acestei generații în așa fel, încât ei să rămână să asculte până la capăt. Tinerii noștri vor avea foarte mult de învățat - cum să-i înțeleagă pe colegii lor, cum să le răspundă,

cum să-i poată ajuta pe cei în criză și cum să se pregătească pentru crizele prin care ei înșiși vor trece. Dacă tinerii sunt ținta principală a programului, ei sunt și forța de lucru principală.

Dar Dwight Nelson nu va vorbi numai pentru tineri, ci pentru toate generațiile. Nu este nici un motiv ca cineva să se demobilizeze. Propriu-zis, ceea ce răspunde tinerilor nu are cum să nu fie atractiv pentru toți.

Ce va dori Dwight Nelson să le spună tinerilor?

Că Dumnezeu este dragoste, că Dumnezeu îi iubește personal. Următorul pasaj din cartea *Parabolele Domnului Hristos* este fundamentul întregului program: „Întinericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd înțelegerea caracterului Său. El a fost înțeles greșit și interpretat greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie a cărei influență aduce lumină și a cărei putere

aduce mântuire. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întinericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, milei și adevărului Său... Aceia care așteaptă venirea Mirelui trebuie să spună poporului: 'Iată Dumnezeul vostru!' Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului Său de dragoste. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În viața și în caracterul lor ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei“ (ed. 1995, pag. 282, 283).

Comentând această viziune extraordinară, Dwight Nelson spune: „Convingerea mea este că, în această

toamnă a anului 1998 spre care ne îndreptăm, caracterul lui Dumnezeu, acest Domn și Prieten, este subiectul decisiv. Împotriva caracterului lui Dumnezeu și-a aruncat Satana săgețile. Cred că misiunea bisericii adventiste este să prezinte o nouă lumină asupra acestui Dumnezeu de care ne-am îndrăgostit. Nu ar fi extraordinar ca mesajul despre Dumnezeu, ca

---

Doctrina are un rol cheie în legătura dintre om și Dumnezeu. Și orice doctrină adevărată este relațională.

Domn și Prieten, să izbucnească acum din sânul adventismului, din fiecare biserică adventistă? Un Dumnezeu îndurător ne cheamă cu ardoare ca să ofere exact ceea ce inimile noastre zdrobite au nevoie mai mult decât orice.

Aceasta este pasiunea pentru Dumnezeu pe care cred că o aveți și pasiunea pentru cei pierduți“.

Aceasta înseamnă că se va vorbi numai despre relația cu Isus, fără prezentarea doctrinelor biblice?

Este adevărat, se va vorbi despre relația cu Isus. De aici începe totul și aici trebuie să conducă totul: „Să fii găsit în El“, spune apostolul Pavel. Totuși, doctrina și relația cu Isus nu sunt două capitole separate. Doctrina are un rol cheie în legătura dintre om și Dumnezeu. Și orice doctrină adevărată este relațională. Cum ai putea să cunoști o persoană fără să înțelegi ce crede, ce principii îi guvernează viața? Cum ai putea să te împrietenești cu cineva, dacă nu știi cum reacționează? Nu poți să te simți bine cu cineva pe care nu-l cunoști, care este total imprezvizibil. Nu poți să ai încredere într-o persoană fără să îi cunoști principiile și să fii de acord cu ele.

Vestea cea bună este că Dumnezeu ne iubește până la moarte. El stă cu tine până când Îi vei cere să plece și să nu Se mai întoarcă. Dar El stabilește condițiile prieteniei cu El - pentru că numai acele condiții pot să conducă la viață, sănătate, siguranță și bucurie. Orice alte idei sunt un surogat ieftin care complică și mai mult viața.

Deci fratele Nelson va vorbi tuturor despre relația cu Isus, dar cu Biblia în mână. Va fi prezentată doctrina despre creațiune, ca să înțelegem pentru ce fel de relații am fost creați, cum s-au distrus acele relații și ce are Dumnezeu în vedere când dorește atât de mult să Se împrietenească cu noi.

Vor fi prezentate profețiile și confirmarea lor până la împlinirea completă, profeția ca unealtă pentru înțelegerea lui Dumnezeu, care ne descoperă viitorul pentru că dorește ca relația Sa cu noi să se refacă în curând și pe deplin, la revenirea Domnului Hristos.

Profeția poate să fie prezentată și într-o manieră rece, condamnatoare, dar nu este vina profeției, ci a noastră.

Va fi prezentată doctrina despre viața creștină, pace într-o lume tulburată, sănătate într-o lume care abuzează de darurile divine, moralitate și iubire în mijlocul disperării și confuziei, caracterul divin refăcut în copiii lui Dumnezeu din această generație.

Înseamnă că și activitățile pregătitoare vor izvorî din aceeași pasiune pentru descoperirea caracterului de dragoste al lui Dumnezeu?

Nu Îl putem descoperi altora pe Dumnezeu fără rugăciune. Chiar Isus, când a știut că va vorbi mai mult despre Tatăl, Și-a luat o noapte de rugăciune. Iar în fața celei mai grandioase descoperiri a caracterului divin, înainte de Golgota, a dorit ca și ucenicii să se alăture rugăciunilor Sale. Este cineva care încă nu s-a atașat unei grupe de rugăciune? S-o facem neîntârziat! Să ne rugăm pentru întregul program, pentru Dwight Nelson, pentru traducător, pentru comunitatea noastră. Ne-am clarificat țintele de participare? Să ne rugăm pentru participanți, ca să fie bine pregătiți, să depășească greutățile, să nu rămână doar cu impresii care se șterg, ci iubirea lui Isus să ducă la convertire și angajare în continuarea misiunii.

Să ne aducem aminte de cei care s-au îndepărtat de biserică. Un asemenea mesaj despre Dumnezeu va atinge exact punctul sensibil al inimii lor. Ați organizat un Sabat special de „întoarcere acasă“?

Net'98 este prezentată ca o campanie de seceriș. Ce consecințe practice are acest lucru?

Ne aducem aminte că, acum doi ani, seara de deschidere la Orlando a fost de fapt o ceremonie de absolvire. Mii de clase de curs biblic fuseseră susținute. Absolvenții erau acum invitați la un ciclu superior - care să conducă la decizie. Nici o evanghelizare publică nu poate porni de la nivelul zero. Cinci săptămâni, chiar intensive, de obicei nu sunt suficiente pentru înnoirea

---

Acum trebuie să pregătim secerișul toamnei - acum este munca grea, migăloasă.

înțelegerii religioase, pentru decizii luate în cunoștință de cauză și pentru integrarea noilor convingeri în modul de viață. Sufletul nostru plânge încă pentru cei care, veniți la Net'96 de la nivelul zero, au dispărut la încheiere, în ciuda progresului foarte promițător. Acum trebuie să pregătim secerișul toamnei - acum este munca grea, migăloasă, aparent nerăsplătită, dar fără de care nu vom avea seceriș, ci, în cel mai bun caz, câteva spice singuratiche, crescute de la sine, ca în anul de odihnă a pământurilor.

Să nu așteptăm materiale noi, pentru că în comunități și case sunt încă teancuri de seminare de Apocalipsa, Daniel, Biblia spune etc., care așteaptă să fie scuturate de praf și puse în mâinile celor care deschid acum Biblia. Și să nu așteptăm formarea unei mari clase ca să începem. Un om, pentru care Mântuitorul ar fi fost gata să-și jertfească viața, este destul de important ca să jertfim câteva ceasuri de studiu împreună!

Totuși, în mod special pentru studiul în grupele mici, se va realiza o nouă ediție a cărții lui Mark Finley *Să studiem împreună*, însoțită de un ghid de studiu.

În zilele de 25-26 aprilie, conferințele vor organiza în mai multe centre întâlniri speciale ale grupelor mici, pentru concretizarea participării lor la pregătirea Net'98. Rămâneți în contact cu pastorul și conferința dvs. pentru informații care vor curge în ritm accelerat.

Câteva întrebări pentru întregirea tabloului: Câte biserici vor participa în țara noastră? În câte limbi se va traduce programul? Cine va traduce în limba română? Vom avea asistență tehnică?

Celor 360 de comunități cu echipament de recepție din 1996 li se vor adauga încă o sută - deci aproape jumătate dintre biserici vor fi racordate „pe viu” la acest eveniment. Este extraordinar! În afară de limba engleză, programul se va transmite în 31 de limbi - majoritatea limbilor europene, inclusiv maghiară, sârbă, croată, rusă, ucraineană, bulgară și turcă, spaniolă și portugheză pentru continentul sud-american și mai multe limbi africane și asiatice. Voi avea din nou privilegiul extraordinar să fiu traducătorul pentru limba română. La fiecare conferință și la uniune va exista sprijinul tehnic necesar. Datele necesare programării noilor aparate se distribuie chiar acum, prin conferințe. Aparatele noi, care le-au înlocuit pe cele din 1996, sunt de o calitate ireproșabilă. Nu mai este nici un motiv de teamă cu privire la înghețarea imaginii sau pierderea sunetului, ca acum doi ani. De altfel, în perioada 24 aprilie-24 mai vom recepționa, cu traducere românească, un seminar de profeție, produs de *Amazing Facts*, iar două săptămâni mai târziu, o scurtă serie evanghelică pentru tineret, înregistrată la Ploiești, cu fr. Richard Barron. În curând vom avea un flux continuu de programe misionare, educaționale și formative pentru comunitățile dotate cu echipament de recepție.

Cum va fi muzica?

Cred în sinceritatea și consacrarea cu care organizatorii iau decizii în acest domeniu dificil. Ne-am spus și noi cuvântul, dar ne imaginăm că nu suntem singurii care avem ceva de spus. În cele din urmă, să nu uităm că Dwight Nelson are totuși în față câteva mii de ascultători - primii ascultători și, într-un fel, cei mai importanți, ale căror așteptări, gusturi nu poate să le ignore. Desigur, avem orientările noastre, avem gusturile noastre privind muzica. Cred că și Domnul Hristos știa ce fel de muzică I-ar fi plăcut să susțină campania Sa de evanghelizare din Capernaum. Am putea să ascultăm cu urechile Lui, cu inima Lui? Am putea să ascultăm cu sufletul prietenilor noștri tineri? Da, s-ar putea să fim uneori surprinși sau deranjați. Dar Domnul va purta grijă și de asta, și de multe altele. Să nu încetăm să iubim și să lucrăm cu râvnă.

Care va fi durata programului? Vor exista materiale scrise? Cum vom primi informații pe parcursul pregătirii?

Cu un an în urmă se hotărâse deja ca programul să dureze o oră și șapte minute. De ce numai atât? Pentru ca să fie destul timp să ne împrietenim cu vizitatorii noștri. Și să evităm oboseala excesivă. Probabil că vom distribui participanților un scurt rezumat al subiectului, dar principalul „material scris” va fi Sfânta Scriptură. Este nevoie să ne pregătim cu Biblii suficiente. Informațiile vor veni prin *Curierul Adventist*, prin pastori și prezbiterii dvs. cu ocazia întâlnirilor din următoarele luni. Fr. Lucian Cristescu este coordonatorul național al proiectului, iar

fiecare conferință are de asemenea un coordonator. La fel de importante vor fi informațiile care vin de la dvs. către noi - date privind stadiul pregătirilor și o raportare regulată a desfășurării programului.

Fr. Dwight Nelson este informat cu privire la audiența importantă pe care o va avea în România?

Desigur, și chiar are un mesaj personal pentru dvs. Iată-l: „Doresc să mulțumesc credincioșilor și conducătorilor Bisericii Adventiste din România pentru susținerea voastră extraordinară față de Net'96. Acum, pentru Net'98, urmează să fim parteneri ca să conducem la Domnul Isus cele două națiuni ale noastre și lumea întreagă. Aceasta este o mare bucurie pentru mine! Vă rog cu toată umilinta să vă alăturați rugăciunilor mele arzătoare, ca Dumnezeu să-și reverse Spiritul și puterea asupra noastră - ca să putem împărtăși tuturor prietenilor noștri adevărul uimitor despre iubirea Sa nepieritoare”.

Adrian Bocăneanu, președintele uniunii

Colecte sau daruri

Sabat de Sabat ni se oferă ocazia să auzim anunțuri cum ar fi următoarele: „Acum urmează colecta Școlii de Sabat”, „Vom aduna colecta pentru binefacere, rugăm diaconii să treacă printre rânduri...”.

Nu cumva termenul *colectă* poartă cu sine amintiri ale unei perioade în care achizițiile sau acțiunile de colectare a diferitelor produse deveniseră o adevărată teroare? Banii înregistrați în evidențele bisericii să fie numiți mai degrabă *colecte* decât *daruri*? Bineînțeles, în sensul celor prezentate mai sus.

Mă opresc în dreptul unui pasaj din *Mărturia pentru comunitate*, volumul 1, pagina 251, în care Ellen White declară: „Am văzut că lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să meargă înainte prin daruri impuse”. Un dar impus nu poate fi numit dar. Unde este prezentă presiunea financiară, impunerea, acolo dragostea lipsește. Fără dragoste, chiar dacă recunoaștem binecuvântarea lui Dumnezeu prin oferirea unei sume sub formă de zecimi și daruri, acest lucru nu este altceva decât sclavie. Bucureștii deține o clădire care ocupă locul doi ca mărime în lume, după Pentagon, realizată cu multe sacrificii, dar care, pentru români, este un simbol al dictaturii. Doar iubirea dă dreptul domniei. Constrângerea n-ar trebui să-și găsească locul în relația dintre închinare și dăruire. Dacă totuși este prezentă, acest lucru se întâmplă pentru că s-a accentuat mai mult nevoia decât privilegiul de a dărui pentru Dumnezeu, ca exprimare a dragostei și gratitudinii față de bunătatea Sa.

Să ne gândim la perioada Vechiului Testament. Care era motivul principal pentru care evreii

Ioan Câmpian Tătar

călătoreau distanțe lungi către locul în care era așezat tabernacolul sau, mai târziu, templul? Nimeni nu spunea: „Să mergem la tabernacol să-l ascultăm pe Samuel cum predică”. În centrul închinării era sacrificiul, darul pe care credincioșii îl ofereau. În timp ce ne rugăm, studiem Biblia, aprofundăm adevărurile Scripturii, știind că acestea sunt activități spirituale vitale pentru creșterea creștinului, darurile constituie o expresie personală a dragostei față de Dumnezeu. Nu ne-am propus să vorbim despre zecime, ci despre daruri, deși, de cele mai multe ori, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre ambele.

În Maleahi 3,8-10, întâlnim bine cunoscutele cuvinte care constituie acuzația adresată poporului Israel: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turma peste voi belșug de binecuvântare”. Comentând pasajul acesta, Angel Rodriguez spune:

„Într-un sens mai adânc, problema devenea chiar gravă. Prin neaducerea zecimii la Dumnezeu, poporul pronunța o importantă declarație religioasă. Ei negau providența Sa și dragostea Lui plină de atenție pentru ei. Ei Îl privau pe Dumnezeu de onoarea și gloria pe care le merita ca Unul care Îi salvase. Maleahi evidențiază această lipsă de credință în Dumnezeu” (*Stewardship Roots*, pag. 53).

O muștrare mai aspră din partea profetului găsim în primul capitol, unde se vorbește despre daruri: „Prin faptul că aduceți pe altarul Meu bucate necurate!” Și dacă ziceți: 'Cu ce Te-am spurcat?' - 'Prin faptul că ați zis: *Masa Domnului este de disprețuit!*' Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea? Va ține el seama de ea? zice Domnul oștirilor” (Mal. 1,7,8).

Ce s-ar fi întâmplat dacă „vita oarbă” ar fi fost adusă ca zecime? Conform instrucțiunilor din Leviticul 27,33: „Să nu se cerceteze dacă dobitocul este bun sau rău, și să nu se schimbe...”, aici nu se cerea o jertfă perfectă. În condițiile păcatului, unele animale puteau avea defecte și erau închinare Domnului în starea în care se găseau.

În ce privește darurile, lucrurile stăteau cu totul altfel. Maleahi cunoștea părerea divină referitoare la daruri, din Leviticul 22,21-22: „Dacă un om aduce Domnului din boi sau din oi o jertfă de mulțumire, fie pentru împlinirea unei juruințe, fie ca dar de bunăvoie, vita pentru jertfă să fie fără cusur, ca să fie primită; să n-aibă nici un cusur în ea. Să n-aduceți nici una care să fie oarbă, slută sau ciuntită, care să aibă bube, râie sau pecingine; din acestea să n-aduceți pe altar ca jertfă mistuită de foc înaintea Domnului”. Observăm ce accent deosebit se pune pe modul în care trebuia să se prezinte darurile!

Fiecare dar și fiecare jertfă îl reprezentau pe Isus Hristos, darul desăvârșit, jertfa perfectă. De aceea, pentru a putea fi acceptat, fiecare dar trebuia să fie fără cusur.

Daruri neacceptate

Ce constituie astăzi o jertfă „șchioapă sau beteagă”? Pot exista daruri la care și azi Dumnezeu să privească indignat? Ne aducem aminte de jertfa lui Cain. Privind cu atenție la Genesa 4,5 descoperim că nu spre jertfa lui Cain a privit Dumnezeu mai întâi cu neplăcere, ci spre inima sa, din care lipsea atitudinea motivată de dragoste. Este posibil să oferim daruri chiar dacă nu iubim, dar este imposibil să iubim și să nu oferim.

Un dar neacceptat poate fi unul care nu ne costă, principiu enunțat de David în 1 Cronici 21,24: „nu voi aduce o ardere de tot care să nu mă coste nimic”. În curtea templului, Domnul Isus privea la cei care, din prisosul lor, ofereau daruri. Și presiunea socială îmi poate știrbi darurile, atunci când mă întreb cât să dau, așa încât să nu-mi fie știrbită imaginea. Fiecare își poate examina motivele dăruirii. Dumnezeu este mai interesat de *motivul* pentru care facem ceva decât de *ceea ce* facem. Dăruirea este terenul pe care trebuie să ne întâlnim doar cu Dumnezeu și să lăsăm ca Duhul Sfânt, în mod personal, să ne influențeze. Tot ce facem pentru Dumnezeu să facem fără constrângeră. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui...” (2 Cor. 9,7).

Adresându-Se oamenilor, Domnul Isus arată spre persoana care oferă cel mai mare dar în ziua respectivă. Era o văduvă săracă și care adusese ca dar pentru templu doi bănuți. Întorcându-se acasă, poate s-a rugat din nou Tatălui din cer, pentru hrana zilnică, pentru că „a dat tot ce avea ca să trăiască” (Luca 21,4). Isus privea sacrificiul fiecărui dăruitor, nu sumele.

După înfrângerea amalecitorilor, Saul a vrut să ofere o jertfă din bunurile care trebuia distruse, ca să nu sacrifice din turmele sale. Samuel însă a condamnat această atitudine: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimia berbecilor” (1 Sam. 15,22).

Când un dar este dat din surplus, tinde să devină o formalitate, un act lipsit de consacrare.

Daruri acceptate

Dăruirea poate deveni un privilegiu, deși recunoaștem că este o arie sensibilă și nu trebuie influențată de planurile omenești. Încercând să identificați nevoile cu care se confruntă comunitățile, veți descoperi că, de cele mai multe ori, pe primele locuri se situează cele financiare. Cineva spunea: „Dacă ai bani în bise-rică, poți face totul - construcții, evanghelizare”, tipărituri, iar lista poate continua. Să fie acesta adevărul?

Într-o noapte, la începutul lucrării Sale, Domnul Isus a primit vizita unuia dintre cei mai bogăți oameni din Ierusalim. Evangheliile nu vorbesc, însă, despre vreun apel făcut de Isus pentru diferite proiecte misionare, deși El Se confrunta mereu cu probleme financiare. Domnul Isus dorea inima lui Nicodim, o inimă născută din nou. Când a privit sacrificiul lui Dumnezeu, Nicodim a înțeles dragostea Sa, iar nevoile lucrării lui Dumnezeu au devenit pentru el cele mai mari ocazii ca să-și exprime dragostea. Dumnezeu vrea inima noastră. Pentru cei născuți din nou, nevoile financiare sunt ocazii ca să dăruiască ceea ce deja a fost pregătit de Dumnezeu.

Un dar primit este și o mărturie a faptului că Dumnezeu ocupă primul loc în viața celui credincios. Apostolul Pavel le recomandă celor din Corint ca fiecare să pregătească, acasă, nu doar zecimea, ci și darurile (1 Cor. 16,1-3). În general, suntem atenți la restituirea zecimii; dar care este situația la capitolul daruri? Există un procent pe care l-am hotărât doar eu, în relație cu Dumnezeu, și pe care îl ofer în fiecare săptămână sau lună, exprimându-mi recunoștința și închinarea? Fiecare poate decide singur cât din acest dar va fi oferit pentru Școala de Sabat, pentru darul de mulțumire, pentru nevoile comunității locale, pentru lucrarea prin radio, pentru evanghelizare sau pentru alte ocazii pe care mi le poate oferi lucrarea lui Dumnezeu, întinsă pe tot

pământul (Apoc. 14,6). Un dar presupune întotdeauna o angajare personală.

Dăruirea divină precede dăruirea umană. Noi toți primim din partea lui Dumnezeu în mod continuu și cu mare generozitate darurile Sale. Dumnezeu este sursa hranei pe care o folosim, a apei pe care o bem, a aerului pe care îl respirăm, a fiecărui dar desăvârșit care coboară „de la Tatăl luminilor” (Iacov 1,17). Aceste daruri „se înnoiesc în fiecare dimineață” (Plâng. 3,22,23). Mai presus de toate, Dumnezeu S-a dăruit prin Fiul Său, marele dar oferit omenirii. Dumnezeu este Marele Dătător. Prin fiecare dar, printr-un act de devoțiune personală, ni se oferă ocazia să întărim relația răscumpărării. Dumnezeu așteaptă daruri de bunăvoie din partea copiilor Săi.

Profetul Maleahi provoacă poporul Israel prin întrebarea: „Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea? Va ține el seama de ea?” (Mal. 1,8). Pentru un dregător pământesc, un astfel de dar constituia o ofensă, deși poate că reprezentarea tocmai taxa pe care evreii erau obligați s-o plătească reprezentanților Imperiului Persan. Expresia „Te va primi el bine pentru ea?” este un interesant idiom ebraic. Tradus literal, ar însemna „Va ridica el fața ta?”

Primirea Esterei de către Ahașveroș este sugestivă. Dacă împăratul nu i-ar fi întins sceptrul, Estera s-ar fi întors spre ieșire, cu capul aplecat. Când le-a dat ultimele învățături și avertizări ucenicilor, și prin ei tuturor generațiilor, Domnul Hristos S-a referit la ziua finală, o zi care va scoate la lumină tot ce a fost făcut din dragoste pentru El și toate lucrurile bune, care se pot bucura de elogiile oamenilor, dar care n-au fost făcute pentru semenii. Fața celor care-L iubesc și continuă să-L iubească pe Dumnezeu va fi „ridicată”. Adevărul va spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Mat. 25,40).

Ioan Câmpian Tatar este
trezorerul uniunii.

Tatăl meu și bancnota lui de o sută de dolari

El o păstra pentru situații urgente - ale altora. Generozitatea făcea parte din caracterul său.

Probabil asta se întâmpla pentru că el crescuse în sărăcie. Oricum, cred că acesta era motivul pentru care, ca adult, îi plăcea atât de mult să aibă mereu o bancnotă de o sută de dolari, în ultima despărțitură a portofelului.

O sută de dolari sunt mulți bani chiar astăzi, dar, în anii 1950, când aușese aceste convorbiri memorabile, erau o grămadă de bani.

Ea nu intenționase să spună că nu are bani, dar tata îi citi îngrijorarea pe față și nu se putu abține să n-o întrebe. Ea începu să povestească. Abia reușea să asigure hrana pentru copii, iar soțul ei nu avea de lucru. „Dacă am avea măcar o sută de dolari“, oftă ea, neștiind ce are tata în portofel. „Am putea închiria o locuință la un preț convenabil, la oraș, unde soțul meu ar putea găsi un serviciu mai bun. Știu că ne-ar merge mai bine - dacă am avea măcar o sută de dolari.“

„Iată-i“, răspunse tata pe cel mai normal ton din lume, în timp ce îi întindea cea o sută de dolari.

Privirile li se întâlneau. Ea se uita să vadă dacă nu cumva el glumește. Tata dorea să se convingă că e dispusă să-i primească. Amândoi știau că ea nu meritase banii aceia și că era posibil să nu-i poată da înapoi niciodată. Dar mai știau că ceea ce spusese ea este adevărat - avea nevoie de bani. Ea înțelese din privirea lui că tata are o inimă caldă și generoasă. Tata văzu în ochii ei licărirea de speranță și apoi flacăra recunoștinței și bucuriei, când ea întinse mâna zăbind.

Cu banii aceia, închiria o locuință minunată la oraș, unde soțul ei reuși să găsească un ser-

Cheri Horning Corder

viciu mult mai bun. El se descurcă bine. Mai târziu, înființă o afacere particulară și în cele din urmă ajunsese milionar.

Afacerea tatălui meu prospera. Într-o zi, în timp ce lucra la fabrica lui de cherestea, o mașină veni în viteză pe drumul de țară și se opri în fața ei.

„Domnule“, spuse șoferul, în timp ce el și tata încercau să-și în-

Câteva săptămâni mai târziu, aceeași mașină veche venea pe drumul fabricii de cherestea și se opri iarăși în fața ei. „Domnule“, spuse omul entuziasmat, „m-am întors să vă mulțumesc. Cu banii pe care mi i-ați dat, ne-am mutat într-o casă minunată. Am găsit un serviciu bun, și acum... pot să vi-i dau înapoi.“ Întinse mâna în care ținea o sută dolari.

„Mă bucur“, răspunse fericit tata. Își strânseră mâinile cu putere și se îmbrățișară. Dar tata nu primi banii. Îi spuse, în schimb: „Cel mai bun mod de a mi-i restitui este să-i dai mai departe“.

Numai Dumnezeu știe dacă omul acela și-a ținut cuvântul, ajungând și el unul dintre samaritenii miloși din lume. Dar ceea ce știu este că, în această situație și în altele, tata mi-a dat un exemplu și m-a făcut să înțeleg cum este Tatăl meu din cer.

Nu Îl vedeți? El a deschis larg portofelul cerului și ne întinde o bancnotă de un *cvadrilion* de dolari. Desigur, nu sunt bani. El ne oferă mai multă iubire decât poate cuprinde inima noastră, satisfacții mai

mari decât am cunoscut vreodată, o mângâiere mai mare decât suferința noastră, orientare și optimism pentru viitorul nostru.

Și nu glumește. El știe că nu am meritat toate acestea. Dar inima Sa caldă și generoasă este mișcată când vede că avem atâtea *nevoie* de ele!

Privirea Lui o caută pe a dv. Veți primi ceea ce vă oferă? Veți dezvolta potențialul acesta în așa măsură, încât să ajungeți *incredibil* de bogați în cele spirituale? Și, pentru că nu sperăm să-I putem restitui vreodată ceea ce primim de la El, ați vrea să dați mai departe?

Adventist Review, 22 ianuarie 1998

tâlnească privirile, „mă duc la oraș să-mi caut un alt serviciu și să-mi mut acolo familia.“ Tata observă femeia obosită și copiii agitați, care tremurau în mașina veche.

„Dar nu mai am benzină aproape deloc“, mărturisii călătorul, „și mă tem că nu-mi va ajunge până în oraș. Ați putea să-mi dați câțiva litri de benzină?“

„Cred că putem s-o facem“, îl asigură tata. Îi umplu rezervorul mașinii, apoi adăugă: „Cred că s-ar putea să aveți nevoie de asta“. Își scosese bancnota de o sută de dolari și o dădea unui om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Am descoperit o comoară - I

Când eram mic, mă fascinau două lucruri total diferite. Eram captivat de poveștile despre comori, de la basmele cu rostiri magice: „Sesam, deschide-te” până la relatările despre galioanele spaniole pline cu aur, scufundate în apele Atlanticului. Și mai eram de-a dreptul fascinat de niște cărți groase, cu file îngălbenite, legate în pânză bleumarin, pe care tata le citea adeseori și pe care sublinia și făcea adnotări. Erau șase asemenea cărți, în vremea aceea, și nu știu de ce, în mintea mea de copil, se asociau cu poveștile despre comori. Poate unde tata le citea în ore târzii din noapte, cu mare atenție, notând câte ceva la lumina pâlpâitoare a lămpii cu petrol, care arunca umbre fantastice pe tavanul camerei. Undeva, în subconștient, acelea au rămas cărțile comorilor.

Au trecut anii, tata a murit și cărțile mi-au rămas mie. Multe cărți, printre care și cele șase cărți ale comorilor. Am citit multe cărți, dar acestea mi se păreau destul de ciudate. Limba în care erau scrise era arhaică și întorsăturile de frază erau greoaie.

Dar eram curios să aflu de ce le citea tata mereu și mereu, cu atâta interes. Li se îngălbeniseră foile și, mai mult, unele erau mânecate pe la colțuri. Notările făcute de tata cu creion albastru și roșu erau cam șterse. Iar titlul era destul de departe de ideea mea despre comori: *Mărturii pentru comunitate*. Le-am citit, totuși, descoperind că nu erau doar cele șase volume groase, ci mai există încă trei, pe care mi le-am procurat ulterior: volumul șapte, în format A4, multiplicat la șapirograf, și volumele opt și nouă, dactilografiate.

La vremea aceea, mi se păreau destul de ciudate. O mulțime de scrisori personale, adresate unor persoane menționate prin inițiale, o geografie stranie cu localități

Valeriu Petrescu

obscur, amintiri ale autoarei, un aer de alt veac și sfaturi, foarte multe sfaturi. Pe măsură ce s-au scurs anii, am revenit adeseori la aceste cărți, deși niciodată cu pasiunea cu care se apropia tata de ele.

Dar, de câțiva ani, am descoperit că aceste nouă volume de *Mărturii pentru comunitate*, de Ellen White, sunt într-adevăr niște cărți ale comorilor; sunt ele însele niște comori. Și asta s-a întâmplat de când Casa de Editură Viață și Sănătate, printr-un efort susținut, le publică într-o nouă ediție, într-o traducere mai apropiată de limba actuală. (Până acum, sunt tipărite volumele 1, 2, 6, 7, 8 și 9.) Citind multe dintre aceste volume, cu un ochi matur de astă dată, am început să înțeleg de ce zăbovea tata atât de adesea asupra filelor îngălbenite ale *Mărturiilor*. M-am gândit să vă spun și dumneavoastră, celor care iubiți Cuvântul, câte ceva despre această comoară, încă nedescoperită de mulți dintre noi.

„Cele nouă volume de *Mărturii pentru comunitate*, care totalizează 4.739 pagini de text, constau din articole și scrisori scrise de Ellen White și conțin sfaturi pentru bunul mers al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. O broșură de 16 pagini, apărută în decembrie 1855, marcaseră începutul seriei acestor sfaturi, care apăreau în broșuri și cărți, una după alta. Aceste solii se ocupau, cum era și firesc, de probleme curente, însă, în majoritatea cazurilor, și noi ne confruntăm astăzi cu aceleași probleme, primejdii și ocazii cărora a trebuit să le facă față biserica, în primii ani” (*Mărturii pentru comunitate* vol. 1, pag. 9).

Vă propun ca, în trei articole din *Curierul Adventist*, să încercăm să descoperim comorile cuprinse în cele nouă volume de *Mărturii pentru comunitate*.

Volumul unu cuprinde 14 *Mărturii* și acoperă o perioadă de treisprezece ani (1855-1868). Este o perioadă zbuciumată din istoria bisericii adventiste, perioadă care seamănă destul de bine cu ceea ce trăim astăzi. Căci ceea ce face ca *Mărturiile* să fie cu adevărat o comoară este actualitatea lor perenă. Și sunt mereu actuale pentru că sunt inspirate.

„Primele *Mărturii* au fost publicate la doar șapte ani după memorabilele „conferințe cu privire la Sabat”, din 1848, când credincioșii adventiști care primiseră adevărurile cu privire la Sabat și Sanctuar au pus temeliele doctrinelor specifice ale denominațiunii adventiste de ziua a șaptea.

În acești câțiva ani, cauza adventă a înaintat în mod remarcabil. La început au fost doar trei sau patru predicatori, sau „soli”, așa cum obișnuiau să se numească atunci. Cu toții depindeau de ceea ce câștigau prin muncă fizică și de darurile de bună voie ale pușinilor credincioși, și aceștia săraci în ce privește bunurile acestei lumi...

În 1855, anul apariției primei broșuri cu *Mărturii*, existau cam 20 de predicatori ai Sabatului și ai soliei advente. Numărul credincioșilor crescuse de la mai puțin de 100 până la 2000” (*Ibid.*, pag. 9).

Apăruse atunci o mișcare disidentă și alte mișcări fanatice. Se părea că dragostea dintâi pierise, din cauza întârzierii revenirii Domnului. Solia către Laodicea se rostea cu tărie. Existau dezbateri ample cu privire la rolul organizației și tocmai se primise lumina despre reforma sănătății. De asemenea, mărturiile cuprinse în volumul unu se referă pe larg la problemele familiei. Din simpla parcurgere a acestei tematici constatăm cât de actuale sunt ele. Iată o mărturie care pare scrisă pentru epoca SAFI sau Caritas din România:

„Dorința unora dintre frații noștri de a câștiga bani repede îi conduce să se angajeze în noi întreprinderi și să investească mijloace în aceasta. Însă, adesea, așteptările lor de a face bani nu se realizează. Ei pierd ceea ce ar fi putut folosi în lucrarea lui Dumnezeu. Aceste noi întreprinderi constituie o nechibzuință. Nu de puține ori s-a procedat astfel și în înaintea lor exemplul altora care au făcut investiții și au ajuns la eșec total. Totuși, mulți nu iau învățăminte. Satana îi ispitește mai departe și îi face să se îmbete dinainte cu gândul câștigului. Iar când speranțele li se năruie, ei trec prin multe descurajări, ca urmare a aventurilor lor neînțelepte. Dacă banii sunt pierduți, persoana privește acest lucru ca pe o nenorocire venită asupra sa - o pierdere proprie. Însă trebuie să-și aducă aminte că administrează bunuri care aparțin altcuiva, că este doar un ispravnic și că Dumnezeu este indignat de gospodărirea neînțeleaptă a bunurilor care puteau fi folosite pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. În ziua socotelilor, ispravnicul necredincios trebuie să dea socoteală de isprăvnicia lui“ (*Ibid.*, pag. 240, 241).

Volumul doi cuprinde *Mărturiile* 15-20, scrise într-o perioadă de trei ani, din februarie 1868 până în mai 1871. Acest al doilea volum de *Mărturii* este dedicat aproape în întregime evlaviei personale a membrilor bisericii. Multe dintre ele au fost adresate inițial persoanelor vizate, pentru ca apoi să fie publicate spre folosul tuturor.

Dacă evlavie personală a fost vreodată mai necesară și mai în pericol decât oricând, astăzi este timpul acela. Ce bine ar fi dacă am primi, din când în când, câte o scrisoare (fie și prin poșta electronică) din partea sorei White! De fapt, aceste scrisori există. Iată ce spune una dintre ele:

„Sora F. acționează din impuls, găsește greșeli și are prea mult de spus împotriva fraților și surorilor ei. Aceasta va produce confuzie în oricare biserică. Dacă și-ar putea stăpâni temperamentul, ea ar câștiga o mare biruință. Dacă ar căuta podoaba cerului, chiar po-

doaba 'unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu' (1 Petru 3,4), Creatorul cerului și al pământului, ea ar fi de mare ajutor pentru biserică. Dacă ar păstra permanent spiritul Domnului Hristos și ar deveni o făcătoare de pace, sufletul ei ar prospera și ea ar fi o binecuvântare pentru biserică, oriunde s-ar afla“ (*Mărturii pentru comunitate* vol. 2, pag. 52).

Nu-i așa că pare scris în perioada alegerilor de anul acesta, din comunitățile noastre?

Sau ascultați un sfat cu privire la Sabat. Parcă ar fi fost scris săptămâna aceasta: „Ca să sfințim Sabatul, nu este necesar să ne închidem între ziduri, izolați de frumosele scene ale naturii și de aerul liber și înviorător al cerului. În nici un caz nu trebuie să îngăduim ca poverile și tranzacțiile de afaceri să ne abată mintea de la Sabatul Domnului, pe care l-a sfințit El. Nici nu trebuie să lăsăm mintea să stăruie asupra lucrurilor cu caracter lumesc. Dar mintea nu poate fi împropătată, însuflețită și înălțată, dacă este ținută între ziduri aproape toate orele Sabatului, ascultând predici lungi și rugăciuni obositoare și formale. Dacă este serbat astfel, Sabatul Domnului este folosit în mod greșit. Scopul pentru care a fost instituit nu este atins. Sabatul a fost făcut pentru om, ca să fie o binecuvântare pentru el, prin atragerea minții de la munca profană la contemplarea bunătății și slavei lui Dumnezeu“ (*Ibid.*, pag. 562).

Volumul trei cuprinde *Mărturiile* 21-25, scrise între 1872 și 1875. Este o perioadă semnificativă în istoria bisericii noastre, în care s-a definitivat noțiunea „Reforma sănătății“ și s-a început extinderea activității educaționale. De asemenea, sunt anii începutului misiunii externe, prin plecarea fratelui J. N. Andrews ca misionar în Europa.

Iată un sfat adresat părinților. Deși a fost scris acum o sută douăzeci și cinci de ani, pare adresat pentru situația din România post-revoluționară:

„Trăim într-un veac în care aproape totul este superficial. Nu există decât puțină stabilitate și tărie

de caracter, pentru că pregătirea și educația tinerilor este superficială încă din leagăn. Caracterul lor este clădit pe nisip mișcător.

Tăgăduirea și stăpânirea de sine nu au fost modelate în caracterul lor. Au fost răsfățați și li s-au îngăduit toate, până când au fost distruși pentru viața practică. Iubirea de plăcere stăpânește mintea și copiii sunt tolerați și răsfățați spre ruina lor. Copiii ar trebui pregătiți și educați în așa fel, încât să se aștepte la ispite și să calculeze cum să dea piept cu greutăți și primejdii. Ar trebui să fie învățați să aibă stăpânire de sine și să biruie cu noblețe dificultățile. Să nu se avânte de bunăvoie în mijlocul pericolului și să nu se așeze în mod gratuit în calea ispitei. Să se ferească de influențe rele și de tovarăși depravați. Dacă vor face astfel și apoi vor fi siliți să se afle în mod inevitabil într-un anturaj primejdios, vor avea tăria de caracter să apere ce este drept, să nu se îndepărteze de la principii și vor ieși biruitori în tăria lui Dumnezeu, cu profilul moral neîntinat. Dacă tinerii care au fost educați cum se cuvine își vor pune încrederea în Dumnezeu, puterile lor morale vor face față și celui mai puternic test“ (*Testimonies for the Church*, vol. 3, pag. 144).

Mărturiile sunt cu adevărat o comoară. Dar se întâmplă ceva asemănător cu descoperirea comorilor. Este nevoie de timp, de pasiune și mai presus de toate de încrederea că există comoara. Este nevoie să fim convinși de ceea ce spune Scriptura: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre“ (2 Petru 1, 19).

Acum, când privesc înapoi peste ani, constat că intuiția mea de copil n-a fost greșită: cărțile acelea groase, cu file îngălbenite, peste care se apleca tata în nopțile târzii, erau într-adevăr cărți ale comorilor. (*Va urma.*)

Valeriu Petrescu este directorul Casei de Editură Viață și Sănătate.

A fi ca toată lumea este, în general, un lucru de bun simț. De foarte multe ori, însă, a face ceea ce face lumea doar pentru că așa fac toți este handi-capul mediocrității. Un om adevărat devine „erou“ prin decizii de a acționa cum e bine, chiar cu riscul de a fi altfel decât lumea, chiar și atunci când toată lumea strigă:

„Răstignește-L“. Ocaziile de a fi un martor pentru Dumnezeu împotriva opiniei lui „așa am pomenit“ sunt la tot pasul.

Și, pentru că Dumnezeu vrea cât mai mulți eroi pentru eternitate, El Se îngrijește să ofere cu generozitate (cu regularitate) ocazii formatoare. Mă gândesc doar la ocazia săptămânală a Sabatului Său sfânt.

O întrebare de atelier: Pentru ce a dat Dumnezeu Sabatul zilei a șaptea? De ce a devenit el atât de semnificativ pentru noi, protagoniști în Marea luptă?

• Dumnezeu a ales ziua a șaptea după bunul Său plac, dar, o dată aleasă, aceasta devine simbolul Lui, ca un steag în Marea luptă.

• Și totuși, n-a ales ziua a șaptea la întâmplare: ai descoperit că lumea noastră poartă pecetea lui „șapte“ în structura ei? Iată: șapte culori fac lumina albă. Toate elementele chimice se includ în cele șapte perioade ale tabelului lui Mendeleev. Există doar șapte axiome în geometria euclidiană. Șapte sunete fac gama muzicală. Există doar șapte tipuri de cristale. În șapte ani, toate celulele corpului nostru se schimbă și corpul nostru se înnoiește. De șapte ori intră capul omului în lungimea trupului etc. Și, pentru că materia, în cele trei dimensiuni ale sale, poartă structura septenară, Dumnezeu a pecetluit și a patra dimensiune a materiei - timpul - cu simbolul lui „șapte“: Sabatul.

• Sabatul înseamnă, în limba ebraică, „odihnă“. Și, în 108 limbi ale pământului, el mărturisește statornic, prin denumirea dată zilei a șaptea, că a rămas același. În greacă, se cheamă sabaton; în italiană - sabato; în spaniolă - sabado; în rusă - subota; în maghiară - sombat; în română - sâmbătă, pentru ca lumea să nu zică: „n-am știut“.

• Porunca ne zice: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă (ha yom șabat)“, nu „ca să te odihnești“, ci „ca s-o sfințești“. Asta înseamnă altceva!

Cum aș putea sfinți ceva, eu, om păcătos? Răspunsul e: doar dacă mai întâi ești sfințit tu însuși de Dumnezeu. Înțelegi? De asta este dat Sabatul: ca să intri și tu, om păcătos, într-o netulburată legătură cu Dumnezeul sfânt și să fii sfințit.

• Înainte ca să ne dea Sabatul, Dumnezeu ne-a dat mai întâi ceasornicul: soarele pe cer. N-ai nevoie de alt ceas, ci doar să urmărești apusul, ca să știi când începe și când se încheie el.

• Dar nu cumva, de-a lungul timpului, s-a pierdut vreo zi din numărătoarea săptămânii, așa încât să nu mai putem fi siguri care este ziua pusă deoparte? Răspunsul ți-e la îndemână: Mântuitorul nostru divin, care S-a intitulat „Domn al Sabatului“, în atotștiința Sa, n-a făcut nici o corecție la numărătoarea zilelor, confirmând astfel că Sabatul pe care-l serba El corespundea exact cu Sabatul creațiunii. Iar de atunci, iudeii (cu Sabatul) și creștinii tradiționali (cu duminica lor „a învierii“) au vegheat cu strășnicie integritatea săptămânii.

• Mai important decât orice este că Scriptura denumește Sabatul ca semn al creațiunii, pentru trecut (vezi Exod 20,11), ca semn al eliberării din robia păcatului, din Egipt, pentru prezent (vezi Deut. 5,15), și ca semn al odihnei veșnice a Canaanului ceresc, în care nădăjduim să intrăm curând - pentru viitor (vezi Evrei 4,9.10).

• Într-o lume stăpânită de cel rău, Hristos a identificat valorile netrecătoare, numindu-Se Domn al lor: Domn al vieții, Domn al păcii, Domn al Sabatului (vezi Mat. 12,8).

Da, Sabatul nu măntuiește, ci doar Hristos. Dar primindu-L pe Hristos ca Domn și Mântuitor, primești și Sabatul ca insignă a Mântuitorului - Domn al Sabatului.

Duhul Sfânt...

Noi credem că Dumnezeu Duhul cel veșnic a luat parte activă împreună cu Tatăl și cu Fiul la creațiune, la întruparea Domnului Isus și la răscumpărarea neamului omenesc. El este cel care i-a inspirat pe scriitorii Sfințelor Scripturi și tot El a umplut cu putere viața Domnului Hristos. El îi atrage și îi convinge pe oameni, iar pe cei care îl primesc îi înnoiește și-i transformă după chipul lui Dumnezeu. Trimis de Tatăl și de Fiul ca să fie totdeauna alături de copiii Săi, El oferă daruri spirituale bisericii, o împuțernicește să dea mărturie în favoarea Domnului Hristos și, în armonie cu Scripturile, o conduce în tot adevărul. (Gen. 1,1.2; Luca 1,35; 4,18; Fapte 10,38; 2 Petru 1,21; 2 Cor. 3,18; Efes. 4,11.12; Fapte 1,8; Ioan 14,16-18.26; 15,26.27; 16,7-13.)

Puncte fundamentale, 5

Când vă gândiți la Duhul Sfânt, atenția vi se îndreaptă asupra *puterii* sau asupra *călăuzirii* Sale? Puterea Lui nu poate fi pusă la îndoială. Domnul Isus spunea: „Toată puterea [autoritatea] Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mat. 28,18). Ne este făgăduită o dublă putere: în primul rând, putere pentru creștere morală personală spre desăvârșirea caracterului în asemănare cu Domnul Hristos (vezi Rom. 12,2; 2 Cor. 3,18). Apoi, ni se asigură putere ca să slujim eficient, ca lucrători ai lui Dumnezeu.

Astăzi, Duhul Sfânt, reprezentantul Domnului Hristos pe pământ, este cel care deține această autoritate și putere. El nu o ține ascunsă, ci este nerăbdător să o pună la dispoziția fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu de pe pământ, care împlinește voința și caută să facă lucrarea lui Dumnezeu (vezi Fapte 1,5,8).

Dumnezeu intenționează ca Duhul Sfânt să locuiască în fiecare ființă inteligentă, înzestrată cu voință liberă. În Edenul fără păcat, Dumnezeu pusese Duhul Său în Adam și Eva. „Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 121-122). Duhul Sfânt în Adam și Eva era un semn că ei aparțin lui Dumnezeu și că îi recunosc suveranitatea.

Semnul lui Dumnezeu asupra noastră

Dumnezeu pune semnul Său spiritual asupra fiecărui păcătos care se întoarce la El în căință. *Semnul de proprietate* al lui Dumnezeu este darul Duhului Sfânt. Aceasta se armonizează cu promisiunea rostită de Petru în Ziua Cincizecimii, când mulțimea străpunsă în inimă a strigat: „Fraților, ce să facem?” Răspunsul său a fost: „Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat...; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Fapte 2,37.38).

Darul Duhului Sfânt, acordat cu ocazia convertirii, reprezintă *sigiliul universal* al lui Dumnezeu pentru oricine îl primește pe El ca Domn. Prin nașterea din nou (vezi Ioan 3,3-7), Dumnezeu intenționează ca oamenii să devină iarăși locuințe ale Duhului Sfânt (vezi 1 Cor. 3,16; 6,19; Rom. 8,9). Duhul Sfânt este sigiliul proprietății lui Dumnezeu asupra noastră și o „*arvună*” (2 Cor. 1,22; Efes. 1,13; 4,30). Duhul Sfânt în inima celui credincios este arvuna și asigurarea din partea lui Dumnezeu că oricine alege să rămână în El va fi pregătit pentru societatea cerului. Sigiliul Duhului Sfânt nu trebuie confundat cu harul universal al lui Dumnezeu care se luptă cu fiecare persoană, chiar înainte de convertire.

În afară de sigiliul universal, Dumnezeu are și un *sigiliu final*, despre care se vorbește în Apocalipsa 7, asemănător celui din Ezechiel 9. Acest sigiliu garantează protecția în timpul distrugerii iminente. Toți urmașii credincioși ai lui Dumnezeu vor primi acest sigiliu final, în timpul sfârșitului, chiar înainte de căderea plăgilor din Apocalipsa 15 și 16. Acest sigiliu al lui Dumnezeu din vremea sfârșitului, precum și opusul lui, semnul fiarei, sunt încă în viitor.

De asemenea, trebuie făcută distincție între sigiliul Duhului Sfânt - sigiliul lui Dumnezeu, și *botezul* cu Duhul, pe care Domnul Isus l-a promis ucenicilor Săi (vezi Fapte 1,5). Luca nu a descris evenimentul din Ziua Cincizecimii ca pe un botez sau ca pe o sigilare, ci a spus că „s-au umplut de Duh Sfânt” (Fapte 2,4).

După Cincizecime, credincioșii din biserica apostolică deseori erau umpluți de Duhul Sfânt (vezi Fapte 4,8.31; 6,3.5; 7,55; 9,17; 13,9.52; 19,6). Pe credincioșii din Efes, care deja fuseseră sigilați cu Duhul Sfânt (vezi Efes. 1,13; 4,30), Pavel îi îndemna: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh” (Efes. 5,18). Cuvântul „botez” și verbul corespunzător vin dintr-un cuvânt care înseamnă scufundare. Credincioșii trebuie să fie scufundați în Duhul, acoperiți, înconjurați și umpluți de Duhul - așa cum bețivul este umplut de alcool. Cu alte cuvinte, să se afle pe deplin sub stăpânirea Duhului Sfânt, așa cum un bețiv este sub influența beției lui. Se pare că botezul cu Duhul și umplerea cu Duhul indică aceeași experiență.

O persoană divină

Cea mai importantă prezentare a Domnului Isus cu privire la venirea Duhului Sfânt se găsește în Ioan 14-16. Studiind aceste capitole, înțelegem că Duhul Sfânt este o persoană și că face parte din Dumnezeire - împreună cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Fiul.

Înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Isus fusese sfătuitorul, mângâietorul ucenicilor. După plecarea Sa, locul Lui urma să fie luat de Duhul Sfânt, în calitate

... Puterea lui Dumnezeu de a transforma și împuternici

de sfânt, mângâietor, învățător și îndrumător al lor. Duhul urma să le aducă aminte învățăturile Domnului, să-i călăuzească în tot adevărul și să le descopere lucrurile viitoare. În această călăuzire era cuprinsă convingerea de păcat, de neprihănire și de judecată. Domnul Isus i-a asigurat că avea să-L roage pe Tatăl să le dea „un alt Mângâietor” - unul ca El însuși - care să fie cu ei în veac. Pe acest Reprezentant al Său, Domnul Isus L-a numit *Paracletul*. Duhul Sfânt este apărătorul nostru și cel care ne ajută. Duhul Sfânt este dat fiecărui copil al lui Dumnezeu și este un ajutor potrivit pentru orice situație și pentru orice nevoie.

A fi sigilat cu Duhul nu înseamnă că primitorul este schimbat într-o clipă. Din contră, înseamnă că Duhul Sfânt a intrat în viața celui convertit, care este dispus să-L primească, pentru ca să înceapă acolo lucrarea de transformare, de la răzvrătire la ascultare cu bucurie, din toată inima. În pilda din Matei 12,43-45, Domnul Isus a comparat templul sufletului cu o casă. Pilda subliniază faptul că templul sufletesc al unui om nu trebuie și nu poate să rămână neocupat. Cineva sau ceva în mod sigur îl ocupă. La convertire, Duhul Sfânt intră în inima celui păcătos, nu ca oaspete temporar, ci pentru a fi locatarul și conducătorul spiritual permanent. Din hol, Duhul Sfânt intră în sufragerie, în bucătărie, în camera copiilor, în dormitor. El Se uită la tabloul de pe perete, la hrana din frigider, la programele care ne plac în sufragerie și la activitățile din dormitor. El aduce schimbare și transformare în fiecare domeniu al vieții noastre.

Totuși, nu toți creștinii se află la același nivel de creștere, deși angajamentul tuturor față de El poate fi sincer și deplin (vezi Marcu 4,28). Trecând în mod progresiv prin experiența schimbării, atât în gândire, cât și în felul de viață, vom ajunge să reflectăm voința lui Dumnezeu tot mai deplin. În cele din urmă, vom fi întru totul sub controlul Duhului Sfânt și vom fi „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efes. 3,19). Aceasta era speranța lui Pavel pentru fiecare credincios. Astfel, noi înșine vom fi o mărturie mai eficientă.

Daniel și cei trei tineri evrei sunt exemple de oameni care nu au fost doar sigilați cu Duhul, ci și botezați și umpluți cu Duhul, încrezându-se în Dumnezeu pe deplin. Iată de ce au fost gata să moară, în loc să se depărteze de ceea ce știau că este voința lui Dumnezeu pentru ei (vezi Daniel 3 și 6).

Nici o garanție

Nici logodna, nici ceremonia nunții nu poate garanta trăinicia căsniciei. Tot astfel, nici sigiliul lui Dumnezeu și nici plinătatea Duhului Sfânt nu pot garanta mântuirea veșnică a unei persoane. După ce promitem solemn că vom fi loiali față de Dumnezeu, avem, ca în căsătorie, libertatea de alege. Putem și acum să ne răzgândim. Când regele Saul era tânăr, Duhul lui Dumnezeu venise cu putere asupra lui (vezi 1 Sam. 10,10; 11,6). Dar, după ce a mers cu încăpățănare împotriva voinței lui Dumnezeu, Duhul Sfânt a fost retras în cele din urmă de la el (vezi 1 Sam. 16,14; 1 Cron. 10,13). Primirea Duhului Sfânt nu-l scutește pe primitor de ispite sau de încercări. Saul, care fusese îmbrăcat cu Duhul Sfânt, a fost ispitit și a căzut.

În Ezechiel 36,26-27, Dumnezeu spune: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi”. El va împlini această făgăduință pentru noi toți, dacă vom fi dispuși. „Singur nu ești în stare să-ți aduci intențiile, dorințele și înclinațiile în ascultare de voința lui Dumnezeu; dar, dacă ești dispus să vrei, Dumnezeu va face aceasta pentru tine, va răsturna chiar izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl va face rob ascultării de Domnul Hristos (vezi 2 Cor. 10,5)” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, ed. 1996, pag. 115). Mântuirea noastră veșnică nu depinde nici de sigilarea, nici de botezul și umplerea cu Duhul Sfânt. Mai corect, ea se ancorează în rămânerea noastră în Domnul Hristos.

Credincioșii din timpul apostolilor, umpluți și conduși de Duhul Sfânt, au vestit Evanghelia. Prin puterea Lui, au mers tot mai departe. Astfel „au răscolit lumea” (Fapte 17,6), ducând Evanghelia în toată lumea cunoscută atunci (vezi Col. 1,6,23).

Noi, membrii bisericii rămășiței, trăim chiar la sfârșitul erei creștine. Dumnezeu tânjește să ne unim cu El pentru a termina lucrarea Sa. Putem și noi să devenim instrumente eficiente în mâna Lui, dacă, asemenea lor, alegem să fim umpluți și conduși de Duhul Sfânt. Dumnezeu este mai nerăbdător să ne umple cu Spiritul Său decât sunt părinții, ca să dea daruri bune copiilor lor (vezi Luca 11,13). Având deja această asigurare, ni se aduce aminte încă o dată că, „dacă ar vrea, toți ar fi umpluți de Duhul Sfânt” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, ed. 1994, pag. 41). Doamne, ajută-ne să vrem!

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Când vorbim despre Duhul Sfânt ne referim la:

- a. o noțiune des întâlnită în Sfânta Scriptură, dar care nu poate fi identificată precis.
- b. o influență sau o energie binefăcătoare.
- c. a treia persoană divină, de un rang în mod corespunzător inferior, după Tatăl și Fiul.
- d. una dintre cele trei persoane ale Dumnezeirii, în mod egal și deplin divină, alături de Tatăl și Fiul.

2. Închinarea în Duh și adevăr presupune:

- a. o legătură continuă cu Dumnezeu, oriunde ne aflăm.
- b. schimbarea inimii prin lucrarea Duhului Sfânt.
- c. primirea și ascultarea permanentă de întregul adevăr descoperit în Sfânta Scriptură.

3. Cea mai convingătoare dovadă a umplerii cu Duhul Sfânt este:

- a. darul vorbirii în limbi sau un alt dar spiritual.
- b. emoția pe care o simțim după ce facem o faptă bună sau după ce ascultăm o solie spirituală elocventă.
- c. viața în care se manifestă „roada” Duhului Sfânt, asemănarea cu Domnul Hristos.

4. Botezul cu Duhul Sfânt:

- a. curăță viața celor care l se supun, mistuind toate păcatele lor.
- b. face deplină experiența botezului cu apă.

c. ne înzestrează cu daruri spirituale, care ne pregătesc pentru slujire și pentru misiunea de a le vesti semenilor noștri Evanghelia veșnică a Domnului Isus.

d. are loc instantaneu, de la sine, o dată cu botezul cu apă.

5. Sigilarea de către Duhul Sfânt este o experiență:

a. care va avea loc doar la sfârșitul timpului de har și pe care o vor avea 144.000 de persoane din semințiile israelite enumerate în Apocalipsa 7,4-8.

b. prin care suntem separați de păcat, de cei păcătoși și suntem întemeiați ferm, atât intelectual, cât și spiritual, în adevăr.

c. care ne dă asigurarea că suntem ai lui Dumnezeu, că suntem oceruți când trecem prin încercări și că suntem mântuiți.

d. prin care caracterul nostru e transformat ca să reflecte caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu

Răspunsuri corecte: 1. d; 2. a, b, c; 3. c (vezi Gal. 5,22,23; Ioan 3,34); 4. a, b, c; 5. b, c, d.

Inspirată să salveze suflete - 1

Sora White a fost mamă la propriu și „mamă în Israel”. Pentru ea, faptul că își lăsa copiii în grija unei femei care se îngrijea de gospodărie, când călătorea împreună cu soțul ei la chemarea Domnului, era un permanent motiv de îngrijorare. Pentru James Edson și pentru micul Willie, așa cum sunt băieții în general, era o ocazie să se poarte rău. Mai ales pentru James Edson.

Chiar înainte ca Edson să împlinescă șaisprezece ani, mama sa i-a trimis o scrisoare. Îndurerată, îi scria cu toată seriozitatea: „În timp ce toți ceilalți dorm, îngrijorarea [cu privire la starea ta spirituală] mă ține trează și nu-mi găsesc liniștea decât în rugăciune tăcută”. „De față cu noi, te supui dorințelor noastre, dar... când suntem plecați, nu ne ascuți. Tu ți-ai adus la îndeplinire voința și planurile, ascunzându-ne totul, împotrivindu-te direct tuturor învățăturilor, sfaturilor și interdicțiilor noastre. Ai făcut astfel de atâtea ori, încât nu ne putem bizui pe tine... În loc de mângâiere, ne produci îngrijorare și durere.” „Spinii și buruienile au răsărit în grădina mea și au înăbușit sămânța pe care am încercat să o semăn.” Mai rău chiar, „o mahnire pe care nu o pot exprima ne apasă mintea, când ne gândim la influența ta asupra lui Willie. Tu îl înveți să fie neascultător, să se ferească de noi și să mintă... O, Edson, cunoașterea acestor lucruri mă obosește și mă descurajează”.

Atunci când îi îndemna pe părinți să se roage pentru copiii lor, prinzându-se puternic de făgăduințele Bibliei, atât de stăruitor cât doar un părinte se poate ruga, cu umilință adâncă, cu perseverență neabătută și cu credință hotărâtă, Ellen White știa despre ce vorbește.

De asemenea, știa din experiență ce înseamnă să le scrii tinerilor, „elevilor și studenților din școlile noastre”, „scumpulor mei prieteni tineri”, tuturor tinerilor spre care Domnul îi îndrepta mintea, inclusiv copiilor săi. Când îi implora să-și predea inima Domnului Hristos, să se pregătească pentru revenirea Sa și să lucreze pentru semenii lor, cu siguranță că s-a întrebat de nenumărate ori de ce atât de puțini tineri manifestă același interes pe care îl avusese ea, când fusese tânără, pentru câștigarea sufletelor.

Să ne întoarcem la copilăria lui Ellen. Noaptea târziu, împreună cu dna Harmon, să ne apropiem ușor de ușa dormitorului celor două surori gemene, Ellen și Elizabeth, și să ascultăm. „O, Dumnezeule, Martha încă nu este pregătită!” șoptește o voce în cameră. „Te rog, Te rog ajută-mă să știu ce să fac ca s-o ajut”. „Tu m-ai ajutat deja să aduc câțiva prieteni de-ai mei la Domnul Isus”, continuă vocea, după o pauză, „pe Rebeca, pe Rachel și pe Suzanne, pe Viola și pe soțul ei, pe Anna și pe soțul ei, pe Lois, pe Fannie și pe Patience. Sunt atât de fericită pentru fiecare dintre ei! Îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult... Și sunt așa de bucuroasă că Domnul Isus vine curând! Dar Martha trebuie să fie gata! Te rog, ajută-mă să știu cum o pot ajuta!”

Dna Harmon știe că Ellen așteptase ca Elizabeth să adoarmă, apoi coborâse și îngenuchease lângă pat. Mai știe că este posibil ca Ellen să se roage așa toată noaptea, că a doua zi seara i se va da voie să meargă la Martha, împreună cu Sara, sora ei mai mare, și că nu se va întoarce de acolo, chiar dacă ar fi nevoie să stea toată noaptea, decât atunci când Martha își va preda inima Domnului. Efortul acesta slăbește serios sănătatea lui Ellen, dar se pare că fetei nu-i pasă. În scurt timp, crede ea, fiecare va primi un alt corp; adică fiecare dintre cei care vor fi gata când va veni Domnul Isus. De aceea, ea continuă să se roage pentru Marta și pentru alții.

Ellen White a avut o activitate amplă și variată în biserica adventistă: a fost autor, profet, sfătuitor, cofondator de instituții și a contribuit la strângerea de fonduri. Dar, ca s-o înțelegem, trebuie să știm ce fel de om era ea. În primul și în ultimul rând, Ellen White era un câștigător de suflete. Ea dorea să-i vadă pe oamenii mântuiți - nu doar în tinerețe, ci în întreaga sa viață.

Ea și James s-au pierdut odată în pădure. O familie de imigranți le-a dat să mănânce și le-a arătat drumul. Ellen le-a lăsat literatură și le-a vorbit despre credința ei. După mult timp, la o adunare în cort, i-a reîntâlnit. Toți membrii familiei fuseseră convertiți și erau adventiști de ziua a șaptea. Cu altă ocazie, când a trebuit să aștepte cinci ore într-o gară, a făcut o vizită misionară prelungită unei doamne și i-a predat altele un studiu biblic. În Elveția, ducându-se să-și ia ceasul de la reparat, l-a invitat pe tânărul care i l-a dat să-i facă o vizită acasă. În timpul vizitei, a obținut de la el hotărârea să renunțe la serviciul pe care-l avea, unde trebuia să calce Sabatul, și să-și predea inima Domnului.

În nici un caz, ea nu considera că trebuie să lucreze doar pentru biserică. Din contră, de multe ori i se părea că pretențiile bisericii sunt restrictive, că îi limitează activitatea de câștigare de suflete, împiedicându-o să-și împlinească adevărata misiune. „Nu am venit în această parte a Australiei”, spunea ea unui grup de credincioși de curând convertiți, care erau deprimați, „să-mi dedic timpul și puterea ținându-vă într-o stare de exaltare... Misiunea mea este să merg și în celelalte regiuni, la cei care stau în întuneric și nu au lumină”. Conducătorilor adunați la Conferința Generală din 1901, le-a spus: „Cea mai fierbinte dorință a inimii mele este salvarea sufletelor”.

În mai puțin de o lună după ce împlinise șaisprezece ani, Ellen Harmon a primit prima viziune. Aceasta descria călătoria celor credincioși, de la dezamăgirea din 1844 până la pomul vieții. Ea văzuse cerul, cântase „Aleluia” împreună cu îngerii și dorea mai mult decât oricând să-i vadă pe oameni mântuiți. Dar, ca profet câștigător de suflete, avea să-i fie mai greu decât ca adolescentă câștigătoare de suflete. Ca profet, urma să fie chemată la o lucrare mai matură. Asemenea profetului Ioan, îi era rezervată bucuria de a vizita cerul și de a sta de vorbă cu Domnul Isus; dar, ca Isaia, și ea trebuia să vestească „poporului Meu nelegiuirile lui” (Is. 58,1). Ca și Ieremia, avea să plângă uneori din cauza că cei mai mulți oameni o ignorau. Asemenea lui Pavel, urma să călătorească mult, deseori în primejdii și lipsuri.

Iubită și apreciată de mulți, ea a fost luată în răs de alții ca fiind fanatică, persoană care se amestecă în treburile altora sau impoartă. La început, când Dumnezeu i-a poruncit să le vorbească anumitor persoane în mod clar despre păcatele lor, uneori ea atenua mustrarea, ca s-o facă să pară mai plăcută. Atunci i s-a arătat Domnul Isus. Ea a citit pe chipul Său o gravitate solemnă, îngrijorare și iubire. A văzut că, dacă oamenii continuau să păcătuiască pentru că ea nu-i corijase, aveau să-și piardă sufletul.

Solia și-a atins scopul. Dacă era vital să le vorbească oamenilor despre păcatele lor, ca să fie mântuiți, era hotărâtă s-o facă. Desigur. Șovăiala ei reapărea, totuși, din când în când, mai ales atunci când avea de-a face cu persoane foarte dificile. Ea a revizuit de mai multe ori mărturia adresată unui pastor stimat, dar care se supăra ușor, și nu i-a dat-o decât când el era pe patul de moarte.

Dar, de obicei, și-a învins șovăiala și a transmis cuvântul lui Dumnezeu, ca sol al Său credincios. Nici un sacrificiu nu era prea mare - dacă astfel puteau fi salvate suflete.

Iertarea păcatelor

Inainte de moartea Sa, Domnul Isus le vorbise ucenicilor Lui despre ce urmau să-I facă preoții și conducătorii. Dar ucenicii nu puteau înțelege cuvintele Sale. Acum, după ce fuseseră împlinite, după ce Domnul Hristos fusese respins, condamnat, biciuit, răstignit, înmormântat și a treia zi înviase din morți, ucenicii au crezut. Ei câștigaseră o experiență prețioasă. Toate raționamentele și argumentele false ale cărturarilor și fariseilor nu-i puteau îndepărta acum de Hristos. Ei puteau spune, asemenea lui Pavel: „Știu în cine am crezut“. Credința lor în Domnul Hristos a fost răsplătită printr-o experiență cu totul deosebită. Ei L-au văzut pe Domnul lor, pe care-L iubeau. I-au auzit glasul și El le-a explicat Scripturile, din care au primit multă cunoștință.

Lecțiile date de Domnul Hristos ucenicilor după învierea Lui se refereau la Scripturile Vechiului Testament. Acum putea să le explice profețiile cu privire la Sine. Ei erau surprinși că nu înțeleseseră descrierea inspirată a lucrării Domnului Hristos și a felului în care urmau să-L primească cei mai de seamă conducători judei. Cei săraci Îl ascultau cu bucurie, dar cei cărora le fuseseră încredințate Sfintele Scripturi și-au închis ochii minții, ca să nu-L vadă pe Domnul Hristos. Ei foloseau greșit Scripturile, punând tradițiile și învățăturile lor greșite în locul adevărului și susținând că, de fapt, cuvintele lor sunt poruncile lui Dumnezeu. Astfel au încurcat mintea oamenilor în așa fel, încât să nu-L poată vedea pe Domnul Hristos.

Hristos i-a mutat pe acești învățători mincinoși. „Degeaba Mă cinstesc ei“, a spus El, „dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.“ „Ați desființat

Ellen White

frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră“ (Marcu 7,7-9). Aceasta este lucrarea multor învățători de astăzi. Ei desființează legea lui Dumnezeu, învățându-i pe alții poruncile oamenilor. „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu“ (Mat. 22,29), le-a spus Domnul Hristos învățătorilor din timpul Său. Cuvintele Sale se aplică la toți cei care pretind că ei cunosc adevărul și totuși desființează legea lui Dumnezeu prin tradițiile lor.

Acest mandat solemn le este dat celor care au în ei suflarea Duhului Sfânt, în a căror viață se vede asemănarea cu Domnul Hristos.

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: 'Pace vouă!' Și, după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul. Isus le-a zis din nou: 'Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi'. După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: 'Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate; și celor ce le veți ținea vor fi ținute'“ (Ioan 20,19-23).

Astfel au primit ucenicii mandatul lor. Ei trebuia să-i învețe pe oameni și să predice în Numele Domnului Hristos. Învățătura care le fusese dată avea în sine suflarea de viață, spirituală, care este în Domnul Hristos. Numai El putea să le dea untelemnul pe care trebuie să-l aibă ca să lucreze cu succes. Asemănarea cu Domnul Hristos trebuia să se vadă în ei. Puteau să aibă succes doar dacă studiau caracterul Domnului lor și Îl urmau exemplul.

Duhul Sfânt este suflarea de viață în suflet. Suflarea Domnului Hristos asupra ucenicilor Săi era suflarea adevăratei vieți spirituale. Ucenicii trebuia să interpreteze aceasta ca pe umplerea lor cu atributele Mântuitorului, pentru ca, în curăție, credință și ascultare, să poată vesti o lege mare și minunată. Legea lui Dumnezeu exprimă caracterul Său. Prin ascultarea de cerințele ei, noi atingem standardul lui Dumnezeu în ce privește caracterul. Astfel trebuia uceniciei să dea mărturie în favoarea Domnului Hristos.

Împărțășirea Duhului Sfânt era împărțășirea cu înșăși viața Domnului Hristos, care trebuia să-i califice pe ucenici pentru misiunea lor. Fără această calificare, lucrarea lor nu putea fi adusă la îndeplinire. Astfel trebuia să îndeplinească ei datoriile oficiale legate de biserică. Dar Duhul Sfânt încă nu Se manifestase pe deplin, pentru că Domnul Hristos încă nu fusese proslăvit. Împărțășirea mai bogată a Duhului Sfânt nu a avut loc decât după înălțarea la cer a Domnului Hristos.

„Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate; și celor ce le veți ținea vor fi ținute.“ Lecția predată ucenicilor în aceste cuvinte este că oamenii înțelepți, cu adevărat

învățați de Dumnezeu, în care lucrează Duhul Sfânt trebuie să se poarte ca oameni reprezentativi, ca modele ale întregului corp al celor credincioși. Aceștia trebuie să dea dovadă că sunt în stare ei înșiși să păstreze ordinea cuvenită în biserică; iar Duhul Sfânt va convinge cu privire la păcat, neprihănire și judecată. Dar iertarea păcatelor trebuie înțeleasă ca fiind doar prerogativa lui Dumnezeu. Avertizările din Matei capitolul șapte le interzic oamenilor să rostească judecăți asupra semenilor lor. Dumnezeu nu le-a dat slujitorilor Săi puterea să dărâme sau să distrugă. Apostolii nu puteau să șteargă vinovăția nici unui suflet. Ei trebuia să transmită solia din partea lui Dumnezeu: Stă scris ... Domnul a spus cutare și cutare lucru cu privire la minciună, la călcarea Sabatului, la mărturisirea mincinoasă, la furt, la idolatrie.

Domnul Hristos a stabilit reguli după care să se călăuzească biserica Sa. „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta”, a spus El, „du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi înși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer” (Mat. 18,15-18).

Iertarea sau ținerea păcatelor se aplică la biserică, la corpul organizat al celor credincioși. Dumnezeu ne poruncește să muștrăm, să certăm, să îndemnăm, cu toată blândețea și învățătura (vezi 2 Tim. 4,2). Trebuie să fie rostită hotărârea de dezaprobare. Când cel care a greșit își regretă și își mărturisește păcatul, această dezaprobare trebuie să înceteze. Acest mandat solemn le este dat celor care au în ei suflarea Duhului Sfânt, în a căror viață se vede asemănarea cu Domnul Hristos. Ei trebuie să fie oameni cu vedere spirituală, care

pot să discearnă lucrurile spirituale, care îi tratează pe membrii bisericii într-un mod care poate fi aprobat de marele Cap al bisericii. Dacă nu sunt așa, cu judecata lor omenească îi vor dezaproba pe cei pe care ar trebui să-i aprobe și îi vor sprijini pe cei care sunt stăpâniți de o putere de jos.

Mandatul Evangheliei trebuie adus la îndeplinire de oameni care cunosc în ei înșiși lucrarea Duhului lui Dumnezeu, care au atribuitele Domnului Hristos. Domnul Hristos suflă peste ei și le spune: „Luați Duh Sfânt!” Toți cei care sunt inspirați astfel de Dumnezeu au de făcut o lucrare pentru biserică. Ca reprezentanți ai Domnului Hristos, ca slujitori ai harului lui Dumnezeu, ei pot să le spună altora: „Stă scris: 'Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire'” (1 Ioan 1,9). Aceasta este iertarea păcatelor, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu.

În lucrarea cu membrii bisericii, toate privirile să se îndrepte spre Domnul Hristos.

În lucrarea cu membrii bisericii, toate privirile să se îndrepte spre Domnul Hristos. Cei care au greșit să-și mărturisească păcatele în fața Mântuitorului care îi iartă; iar servii Domnului Isus să nu se certe (vezi 2 Tim. 2,24), ci să slujească în cuvânt și învățătură. Păstorii să îngrijească plini de bunătate turma pășunii Domnului. Să prezinte harul Domnului Hristos, să-i mângâie pe cei care au greșit, să vorbească despre blândețea divină a Mântuitorului, încurajându-i pe cei care au căzut să se pocăiască și să creadă în El, singurul care poate ierta păcatul.

Fie ca blândețea Domnului Hristos să găsească loc în inima slujitorilor Săi. Vegheați asupra sufletelor ca unii care trebuie să dea

socoteală. Vegheați continuu, fiți treji și rugați-vă fierbinte! Avertizați cu credincioșie fiecare suflet aflat în primejdie! Încurajați-l pe cel păcătos să meargă la Domnul Hristos! Dacă își regretă păcatul, va primi iertare îmbelșugată. Are asigurarea că păcatele îi vor fi iertate, pentru că așa stă scris. Gândiți-vă mereu la faptul că, mai întâi, Domnul Isus le-a dat Duhul Sfânt ucenicilor Săi. Cei care vor să facă astăzi lucrarea ucenicilor trebuie să primească prezența Duhului Sfânt și să lucreze sub influența Sa.

Iertarea păcatelor se poate obține doar prin meritele Domnului Hristos. Nici un om, preot sau papă, nu are puterea să ierte păcatele, ci numai Dumnezeu. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29) „Tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul [puterea] să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul... Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită” (1 Ioan 1,6; 2,5). Aceasta este solia care trebuie vestită. Aceasta este izvorul libertății creștinilor. Transmiteți asigurarea că păcatele sunt iertate. „Dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat... Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,6,9). „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2,1,2).

Ellen White (1827-1915) a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventiștii consideră că lucrarea și scrierile sale au fost o manifestare a darului biblic al profeției.

Acest articol a apărut prima dată în Review and Herald, 13 iunie 1899.

Sentimentul disperării

Depresia este un ucigaș. Dar știința și credința pot contribui la atenuarea ei.

De ce ești trist, tată?"
Tata oftă de parcă abia își trăgea sufletul. „Nu prea știu, băiete.” Fără să mă privească, își luă uneltele de grădinărit și se îndepărtă anevoie.

Era prima dată, sau ultima, când îl vedeam pe tata adânc deprimat. Începea să lupte cu depresia. Îmi amintesc lacrimile și rugăciunile lungi, împreună cu mama. Mărturisiri de păcate. Vizite ale pastorului. Cărți bune din partea prietenilor. Interes spiritual sporit. Noi regimuri de sănătate.

Dar depresia revenea totdeauna.

Pe măsură ce creșteam, depresia tatălui meu era tot mai frecventă și mai gravă. Când ajunse la vârsta mijlocie, avea ceea ce se numea atunci „epuizare nervoasă” - expresia atotcuprinzătoare pentru orice suferință mintală care ajunge în stare de criză. De atunci, a mers la mai mulți doctori, la mai mulți psihologi și chiar la un centru de sănătate.

Aceasta se întâmpla pe vremea când tratamentul depresiei era doar la început. Tranchilizantele puternice, ca torazinul, ajutau uneori, temporar. Dar, din cauza efectelor lor secundare adverse și a posibilității ajungerii la dependență, nu erau prescrise decât în cazurile cele mai grave. Medicamentele actuale contra depresiei, cu efecte secundare controlabile, nu erau folosite încă pe scară mare, până în anii 1980.

Peter Mariner

Tata a suferit de depresie până când a murit.

Depresia se transmite

O generație mai târziu, mă găseam în biroul unui psihiatru. Tremuram și aproape plângeam. Prima întrebare pusă de el a fost aceasta: „A mai suferit de depresie cineva din familia dumneavoastră?”

Până atunci, nu făcusem legătura că merg cam pe același drum pe care mersese tatăl meu. Aveam cam aceeași vârstă pe care o avusese el când depresia i se agravase. Asemenea lui, nu avusesem și nu aveam nici atunci un motiv clar să fiu deprimat; eram sănătos, aveam succes, soție bună și copii sănătoși. În copilărie, fusesem tratat bine: totdeauna iubit, niciodată supus la abuzuri.

Când eram deprimat, totdeauna credeam ca am motive întemeiate să mă simt rău. Un prieten mă părăsise. Suferisem un eșec jalnic într-o privință. Un profesor, iar mai târziu, un coleg sau un șef mă necăjea. Nu conta că majoritatea oamenilor trec prin aceeași situații fără să bea până la drojii cupa amărăciunilor, așa cum făceam eu. Treptat, am ajuns să-mi dau seama că motivele pentru care eram deprimat nu erau foarte întemeiate. Depresia își avea viața ei.

Ani de zile am încercat aceleași soluții folosite de tatăl meu. Însăși intrarea mea în lucrarea de pastor făcuse parte din căutarea liniștii.* Dar nu lucrarea ca pastor a fost soluția. Ea îmi dădea ocazia să rostesc cuvinte de încurajare pentru alții, dar aceste cuvinte nu aveau efect asupra predicatorului. Dimpotrivă, am descoperit că trebuie să-mi ascund depresia, în timp ce îndeplineam rolul pastorului fericit, desăvârșit.

În sufletul meu, sufeream.

* Recunoașterea acestui fapt nu mi-a zdruncinat credința în chemarea din partea lui Dumnezeu de a lucra ca pastor. În cartea sa *The Wounded Healer* (Vindecătorul rănit), Henry J. M. Nouwen a arătat că mulți dintre cei mai buni specialiști în profesii care presupun ajutarea altora se angajează în aceste activități din cauza nevoilor lor. Ajutându-i pe alții, se ajută pe ei.

Când emoțiile sunt prea schimbătoare

Există și o altă suferință asemănătoare, în sensul că emoțiile sunt prea schimbătoare, în *ambele* sensuri. Este cunoscută sub numele de psihoza maniaco-depresivă (PMD), deși corect se numește boala bipolară. Anumite simptome pot fi similare - depresia este unul dintre poli în boala bipolară -, însă ele sunt boli absolut distincte. Emoțiile unei persoane depresive variază de la normal sau ușor sub normal până la mult sub normal, în timp ce dispoziția persoanei care suferă de boala bipolară variază enorm și foarte rapid: de la depresie și dorința puternică de sinucidere, până la dispoziție exuberantă cu mare consum de energie.

Unii au mai multe momente de manie decât de depresie; alții, mai multe momente de depresie decât de manie. Cazurile cele mai grave au gânduri, tentative sau reușite sinucigăse. În starea de manie adevărată, pacientul ajunge exagerat de optimist, așa încât poate să piardă legătura cu realitatea. Unii oameni, de exemplu, pot în faza maniacă a bolii să nu doarmă timp de o săptămână sau să ia toți banii familiei și să-i cheltuiască la jocurile de noroc, să ducă o viață de promiscuitate sau să-și părăsească serviciul, imaginându-și idei bizare și nerealiste de a-și câștiga existența. Rezultatele devastatoare ale comportamentului maniac contribuie, nu de puține ori, la depresia care urmează. Din punct de vedere medical, aceste boli sunt tratate, de asemenea, diferit.

Ce este depresia

De cele mai multe ori, oamenii care niciodată nu au fost deprimați nu văd deosebirea dintre depresie și descurajare. Fiecare om trece prin momente de descurajare, de durere. Descurajarea este o indispoziție ușoară, care poate fi îndepărtată deseori prin gânduri bune, prin rugăciune și printr-o atitudine optimistă. Măhnirea sau jalea este o descurajare mai lungă și mai pronunțată, cum este cea produsă de moartea cuiva drag, și dispăre o dată cu trecerea timpului. Descurajarea are adesea o cauză, în timp ce măhnirea are întotdeauna.

Dar depresia merge mult mai departe. Este asemănătoare căderii de pe o stâncă emoțională înaltă și abruptă, după care parcă nu te mai vindeci niciodată. Este un amestec de tristețe, disperare, îngrijorare exagerată și teamă ucigătoare. Este o suferință mentală atât de grea, încât, uneori, ai prefera să mori. Înseamnă să trăiești permanent cu sentimentul celei mai adânci înfrustrări, dar fără un motiv important. Când ești foarte deprimat, te simți ca și când n-ar mai exista viitor; fiecare efort este fără speranță, fiecare încercare, un eșec. De multe ori, depresia este însoțită de simptome fizice: neputința de a dormi, lipsa dorinței de mâncare

sau de relații intime, boli legate de stres, care apar pe pielea sau în sistemul digestiv.

Sfaturile de genul: „fă-ți curaj“, „fii optimist“, „adu-ți aminte de binecuvântările pe care le primești“ sau „nu te mai gândi la tine și fă ceva pentru altcineva“, adresate unei persoane extrem de deprimată, sunt vorbe goale. Un psiholog mi-a explicat aceasta: „Când un om este foarte deprimat, nu are energia emoțională să-și rezolve singur această problemă“. Oamenii deprimați nu pot gândi optimist, nu pot ajuta pe altcineva, nu pot vedea binecuvântările pe care le primesc. Uneori nu-și pot învinge suferința nici cu ajutorul unui psiholog. În momentele de maximă depresie, chiar rugăciunile lor li se par goale; poate că s-au mai rugat de o mie de ori pentru aceleași lucruri și au ajuns la capătul credinței lor.

Emoțiile fiecăruia dintre noi oscilează, dar emoțiile unei persoane predispuse la depresie oscilează *prea* mult. Imaginați-vă că emoțiile ar fi prinse de un fir elastic. La cei mai mulți oameni, elasticul este destul de tare ca să mențină emoțiile stabile. O mișcare bruscă poate să le zdruncine, dar, după trecerea crizei, ele revin la normal.

La o persoană deprimată, aceste fire de susținere sunt slabe; lucruri

foarte neînsemnate pot produce o depresie acută, iar după trecerea evenimentului, elasticul emoțional este prea slab ca să ridice moralul. Se știe că oamenii care trăiesc permanent cu o depresie ușoară sunt distimici; mulți dintre ei vor suferi, la un moment dat, și crize de depresie (vezi textul din chenar).

În căutarea ajutorului

Căutarea ajutorului a fost ea însăși o experiență dureroasă. În copilărie, fusesem învățat că nu ai nevoie de alt ajutor, în afară de Dumnezeu, de alt psiholog, în afară de Domnul. Poți să vorbești cu pastorul, dar nu are rost să mergi mai departe. Deoarece crescusem în era psihologiei, am început să vorbesc despre suferința mea cu psihologi creștini, profesioniști.

Dar nici discuțiile, nici rugăciunile n-au rezolvat-o.

Deseori, prietenii mă îndemneau: „Ellen White spune că nu trebuie să ai încredere în sentimente. Dacă ai aceste sentimente rele, spune-ți că nu sunt adevărate. Roagă-L pe Domnul să te întărească. Apoi ignoră-le și continuă-ți viața“. Poate că nu trebuie să am încredere în sentimente - dar ele continuau să existe.

Niciodată n-aș fi visat să caut ajutor medical, dar uneori suferința era prea mare ca s-o ignor. Simțeam o dublă repulsie. Oamenii care merg la psihiatru sunt „nebuni“, nu-i așa? Mă gândeam la spitalele de boli mintale, patronate de stat, și credeam că acesta era drumul pe care voi merge.

A doua obiecție, mai importantă decât aceasta, era de natură spirituală. La ce mai e bună credința? Și pentru ce mă mai rog? Dacă sunt cu adevărat spiritual, nu pot scăpa din această stare pe calea rugăciunii și a rațiunii? Toată viața, crezusem și-i învățasem și pe alții că Domnul vine în ajutorul celor care au nevoi spirituale. Poate că, dacă mă voi ruga mai mult și mai stăruitor, va trece totul!

A venit și ziua crizei. Mergeam cu mașina să fac o vizită pastorală -

* Distimia - tulburare a afectivității, caracterizată prin pierderea bunei dispoziții datorită anxietății, depresiei, incapacității de a fi fericit și de a simți bucuria de a trăi.

și sufeream cumplit. O disperare înfinită m-a lovit brusc. Jalea era palpabilă; parcă aș fi fost străpunș de un cuțit. Am întors mașina în parcare a unui magazin, mi-am sprinjinit capul pe volan și am spus, în gând: *Iartă-mă, Doamne, dar nu mai pot trăi astfel. Cred că va trebui să-mi pun capăt vieții.*

Nu aveam nici un mijloc la îndemână pentru a o face; trebuia să inventez unul. Gândindu-mă, îmi veni în minte un fragment dintr-o pozie de Robert Frost. Poezia s-ar părea că vorbește doar despre un om care călătorește prin pădure, noaptea, pe ninsoare. Dar îmi amintesc că un profesor mi-a spus odată că ea evocă, de fapt, atracția lui Frost spre moarte, când era deprimat: „Pădurea este frumoasă, întunecată și adâncă. Dar am promisiuni de îndeplinit și kilometri de mers, înainte să adorm, și kilometri de mers, înainte să adorm“. Eu aveam de respectat promisiuni - promisiuni față de soția, față de copiii mei și față de biserica mea. Și, de fapt, în momentul acela, eram pe drum ca să fac o vizită. Cineva mă aștepta. Am pornit mașina și mi-am continuat drumul.

În seara aceea, cu greu, i-am spus soției că intenționez să merg la un psihiatru. Cuvintele ei erau ecoul gândurilor mele: numai nebunii se duc la psihiatru. Ar trebui să birui asta prin credință.

Dar nu puteam.

Tratamentul

O dată cu tratamentul prescris de medicul psihiatru, am început și terapia prin discuție, cu un psiholog creștin. Cei mai mulți experți sunt de părere că tratarea depresiei atât prin discuție, cât și pe cale medicală are mai mult succes decât tratarea ei doar printr-una dintre aceste metode.

Prin consiliere, am început să lucrăm asupra atitudinilor - asupra modului de gândire - care mă poate ajuta să evit căderea în depresie. Oamenii deprimați pot învăța să evalueze mai precis condițiile în care se găsesc.

Din perspectiva medicală, psihiatru mi-a cerut să încerc un

tratament cu medicamente anti-depresive. Știam că psihiatrii folosesc medicamente psihoactive ca parte a tratamentului, dar acela a fost momentul în care am început să dau înapoi. Atât de mult crezusem că depresia mea este un defect de natură spirituală, care trebuie biruit prin puterea voinței și prin rugăciune, încât încercarea de a-l învinge printr-o metodă atât de simplă, cât luarea unei pastile, mi se părea greșită.

Prin câteva discuții cu un coleg adventist, psihiatru meu a ajuns să afle despre concepția adventistă holistă - faptul că mintea, sau spiritul, nu este separată de corp, ci o parte din el. Ceea ce îi facem corpului nostru ne afectează spiritul.

„Diabetul afectează dispoziția. Dacă ați avea diabet, ați refuza insulina?“ mă întrebă el. În opinia lui, Dumnezeu le-a dat cercetătorilor posibilitatea să identifice o cauză fizică a depresiei. De ce să nu faci adaptările corespunzătoare în corpul tău, pentru a-ți îmbunătăți sănătatea mintală și spirituală?

El mi-a explicat că aceste medicamente noi nu fac „fericit“ pe nimeni. Ele nu fac optimist pe cineva care nu este deprimat. Ci, prin echi- librarea compoziției chimice a elementelor vitale din creier, ele înde-părtează o barieră fizică în calea fericirii unor oameni. Mai mult decât atât, toate aceste medicamente au nevoie de cel puțin trei până la șase săptămâni, ca să-și facă efectul; ele nu pot crea dependență.

În ce privește presupunerea că medicamentele m-ar face să pierd contactul cu realitatea, el a sugerat cu delicatețe că oricine se gândește la sinucidere, când are atât de puține greutăți reale, câte am eu, este deja rupt de realitate. Avea dreptate. În momentele de depresie maximă, chiar cel mai neînsemnat necaz sau cea mai mică lipsă de considerație din partea altora mă scotea din uz.

Pentru mine, toate acestea au fost începutul sfârșitului unui coșmar. Mă temeam că aceste tratamente mă vor face să simt „că

nu sunt eu însumi“. Dar, pentru prima dată după ani de zile, am simțit că *sunt* eu însumi - cel care atâtă ani ascusesem suferința în mine.

Nu mi-au fost rezolvate toate problemele. Dar am început să văd frumusețe și fericire în jurul meu, acolo unde nu existaseră înainte. Am început să apreciez puterea rugăciunii. Am început să înțeleg cărți despre îmbunătățirea vieții spirituale; acum aveam puterea să le aplic la mine însumi. Am început să am puterea să rezolv problemele cu care mă confrunt.

Deznodământul

Merg și acum la consilierul meu, deși ceva mai rar. Viața mea de rugăciune s-a îmbunătățit enorm. Din când în când, merg la un psihiatru, pentru stabilirea schemei terapeutice. Sper că va veni un timp când voi putea să renunț treptat la medicamente, dar nu mă grăbesc.

Uneori, depresia mă cuprinde din nou. Când mă încercă sentimentul disperării, îmi amintesc că va trece și, până atunci, mă prind puternic de Domnul.

În general, nu le spun oamenilor că iau medicamente antidepresive. Nu pentru că îmi este rușine, ci pentru același motiv pentru care nu le-aș spune despre alte probleme medicale personale: nu vreau să fiu cunoscut ca fiind „pastorul care merge la psihiatru“, tot așa cum nu aș vrea să fiu cunoscut ca fiind „pastorul care are pietre la rinichi“. Uneori, când aceasta ar încuraja pe altcineva, spun cu prudență că și eu m-am luptat cu depresia. Dar fac acest lucru tot atât de rar ca în cazul oricărui alt subiect personal pe care l-aș împărtăși cuiva cu intenția de a-l consilia cât mai bine.

Între timp, tot ce vreau este să mă bucur de viața nouă pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

Peter Mariner este un pseudonim.

Adventist Review, 22 ianuarie 1998

In cadrul Școlii de Sabat, în anul 1997, preocuparea majoră a constituit-o instruirea și stimularea formării grupelor mici multifuncționale. În această privință, ne-am bucurat de vizita fratelui Daniel Belvedere, directorul Departamentului nostru la nivelul diviziunii. Cu acea ocazie am vizitat cinci conferințe, respectiv șase centre. Pastori și slujbași ai Școlii de Sabat au descoperit avantajele formării grupelor mici care dau ocazia pentru părtașie și dialog într-un mod mult mai eficient decât grupele mari. Efortul Școlii de Sabat se conjugă în această privință cu cel al Departamentului Evanghelizării, în programul mai general numit „Creștini sau ucenici”. Deși ideea în sine este înțeleasă, acceptată, se constată încă o oarecare încetineală în realizarea acestui obiectiv.

O altă preocupare majoră a fost instruirea surorilor care activează ca instructoare la cele patru secțiuni de copii ale Școlii de Sabat. Acest program a fost lansat sub genericul „Debora, mamă în Israel”. Programul s-a desfășurat în trei conferințe, strângând sute de instructoare în următoarele centre: Bacău, Galați, Pătrăuți, Arad și Iadicelul de Pădure. În mod deosebit mulțumesc sorei Alina Badea pentru aportul atât de competent. Programele s-au bucurat de o apreciere unanimă.

Semnalăm totuși faptul că, deși o parte din prețul lecțiilor pentru copii este acoperit de conferințe/uniune, numărul de abonamente este mult prea mic față de numărul mare al copiilor existenți în biserică. Ne exprimăm speranța ca, paralel cu îmbunătățirea calității desfășurării programelor, tot mai mulți părinți să solicite materialele existente, chiar dacă acestea implică anumite sacrificii.

Serviciul umanitar pentru penitenciare

Deși timp de aproape patru ani, această asociație (care se bucură de sprijinul a peste opt sute de voluntari) a lucrat nestingerită, în anul 1997 ne-am lovit de obstacole, până acum insurmontabile. Schimbările survenite în urma alegerilor din 1996 au adus o schimbare a atî-

semnați, în temniță, devenită singura lor casă.

Școala Misionară a Voluntarilor

Peste o sută de frați și surori de pe cuprinsul țării au urmat cursurile anului trei al SMV-ului, manifestându-și, pe această cale, pe de o parte, interesul pentru a-și spori cunoștințele, iar pe de altă parte, dorința de a fi tot mai utili în marea lucrare de vestire a Evangheliei în țara noastră.

Mulțumim pe această cale tuturor participanților care au sacrificat timp și bani pentru a participa la cursuri, cît și pastorilor care au lucrat ca profesori.

Începând cu anul care urmează, vor fi admisiți în fiecare an.

Anul 1998 a început cu un eveniment important - Convenția regională a Școlii de Sabat, pentru Bulgaria și România, desfășurată la Cernica. Programul a fost condus de frații Daniel Belvedere, de la Diviziunea noastră, și Jonathan Kuntarof, de la Conferința Generală. Peste puțină vreme, la începutul lunii iunie, se va desfășura Convenția activităților pentru copii, condusă de sora Virginia Smith, directoarea de curând înființatului departament pentru copii al Conferinței Generale.

În domeniul slujirii laice, anul 1998 va marca refacerea cercurilor de binefacere Tabita în toate comunitățile și crearea unor rețele districtuale și pe conferință pentru susținere reciprocă.

Diferitele programe ale departamentului nostru sunt concepute astfel încât să se realizeze cât mai puternice legături interne între credincioși și să fim integrați, prin slujire, în rețeaua socială a comunităților umane în care locuim - să fim lumină a lumii și sare a pământului.

Emilian Niculescu, directorul departamentului Școala de Sabat și activități laice la uniune

Deși o parte din prețul lecțiilor pentru copii este acoperit de conferințe/uniune, numărul de abonamente este mult prea mic față de numărul mare al copiilor existenți în biserică.

tudinii față de activitatea noastră. Acum ne dăm seama mai bine cît de prețuiți am fost. Primim de pretutindeni solicitări, atât de la deținuți, cît și de la persoanele responsabile din aceste instituții, pentru a ne continua activitatea. Sunt convins că entuziasmul voluntarilor nu va scădea, mai ales acum, când se conturează posibilități noi de lucru. În spatele grațiilor sunt multe inimi prețioase care ne așteaptă. Familiile deținuților au nevoie de iubire și sprijin. Și mai ales cei care urmează să fie eliberați privesc cu speranță spre noi, în vederea reabilitării și reintegrării în societate. Altfel, mulți dintre ei se vor întoarce, re-

Anul 1997 a reconfirmat că solia adventă este răspunsul așteptat de lume, că biserica are putere misionară pentru a-L înfățișa pe Hristos viu și că secerișul lumii este copt! Ca urmare a Net-ului '96, două mii cincisute de noi suflete au încheiat legământ prin botez. Pe de altă parte, efortul evanghelistic depus în continuare de către pastori, evangheliști și membri laici, întărit de mărturia celor 36 de oaspeți care au lucrat în toată uniunea, între februarie și iunie 1997, a îmbogățit secerișul cu încă 3600 de botezuri. Totalul: 6100 - pentru slava lui Dumnezeu.

Cei 36 de oaspeți evangheliști, pastori din Diviziunea Nord-Americană - din Alaska și până în Florida - au fost invitați prin intermediul prietenului nostru bun, Jim Zachary, și al organizației Quiet Hour. Cei mai mulți dintre ei au fost puși să lucreze pământul nedestelenit din zonele albe, ceea ce a însemnat pentru ei o experiență inedită. Au fost atât de impresionați, încât au lăsat, în beneficiul construirii de noi capele, un fond total care se apropie de 200.000 de dolari!! Iar unii s-au întors sau se vor întoarce. Cel mai remarcabil este entuziasmul pastorului Rick Kuntz care, renunțând la salariul de pastor din Statele Unite, a venit, încă din septembrie 1997, să lucreze pentru un an de zile, în România, împreună cu soția și fiica lui. Fără bani și fără plată!!

(După câte două luni la Vatra Dornei, Tg. Jiu și Timișoara, actualmente se află la Sărmaș.)

Este impresionant să știi că, pe întinsul țării, peste 120 de eroi necunoscuți (evangheliști voluntari) activează cu mult sacrificiu în zonele albe. Rezultatul: pe lângă botezuri, 45 de grupe noi se înscriu pe harta strategică a mișcării advente. Pentru 1998 Domnul secerișului așteaptă noi lucrători...

Pentru sărbătoarea grupelor mici din martie, ca să putem oferi fiecăruia un mic semn de carte, a trebuit să cumpărăm patru km de panglică...

Campania Națională de Evanghelizare a însemnat un an deosebit și pentru studenții și profesorii Institutului nostru Teologic: pentru o lună întreagă (martie 1997), toți s-au dus în câmpul misionar, susținând evanghelizări personale. Rezultatul? Tot primesc telefoane de la conferințe și pastori, care mă întreabă dacă și anul acesta vor mai putea beneficia de implicarea studenților ITA.

Din punct de vedere evanghelistic, anul 1997-1998 înseamnă o premieră pentru ITA: pentru anul III, se inaugurează programul practicii misionare. Durata?

Un an academic întreg. Dăruțiți cu totul unei comunități cu potențial misionar, fiecare student practicant își propune să aducă rezultate vizibile, ca o confirmare a chemării sale misionare. Rugați-vă pentru acești tineri.

În cursul lui 1997, Asociația pastorală a Uniunii Române a lansat câteva programe noi:

- Evaluarea pastorală bazată pe aprecierile membrilor comunității;

- Programul de stagiatură pentru noii absolvenți, care prevede o ucenicie de doi ani pe lângă un pastor coordonator cu experiență;

- Programul de integrare a unor deservenți cultici ai altor confesiuni care s-au convertit și care doresc să slujească în Biserica Adventistă. De acest program deja beneficiază un mic număr de foști preoți și pastori neoproteștanți.

Pentru 1998, un proiect mareț începe să devină realitate: cei care, la creștinism, vor să adauge ucenicia în școala lui Hristos, au înflorat harta uniunii cu sute și sute de grupe mici, redutabil eșalon de acțiune pentru Domnul secerișului. Câți sunt? Închipuiți-vă că, pentru sărbătoarea grupelor mici din martie, ca să putem oferi fiecăruia un mic semn de carte, a trebuit să cumpărăm mai mult de patru km de panglică... Prin ei, în primul rând, sperăm să fie fructificat noul asalt Net '98. Dar... să nu anticipăm. Veți trăi și veți vedea.

*Lucian Cristescu,
directorul departamentului
Evanghelizare și Asociația
pastorală la uniune*

Cu autobuzul

Lui Richard îi plăcea să meargă cu autobuzul școlii. În fiecare dimineață se scula devreme, avea destul timp să se pregătească și să iasă în fața porții ca să aștepte autobuzul mare, galben. Stătea chiar în spate, lângă Paul, cel mai bun prieten al său.

Printre altele, îi plăcea să meargă cu autobuzul pentru că era încântat de dl Jacobs, șoferul, care era foarte vesel și de obicei îl întreba despre Prince, câinele lui. Putea să se uite pe geam și să-l vadă. Prince era legat întotdeauna și lătra când autobuzul o lua din loc, de parcă ar fi spus: „Drum bun! Te voi aștepta la întoarcere“.

Richard se simțea în siguranță, când conducea dl Jacobs. El totdeauna le aducea aminte copiilor să stea la locurile lor, iar când trebuia să oprească să ia pe cineva, semnaliza, anunțându-i pe ceilalți șoferi că oprește. Richard nu s-a îngrijorat niciodată, câtuși de puțin, că nu ar ajunge la școală cu bine.

Într-o zi au terminat orele mai devreme, pentru că începuse o ploaie foarte rece. Ploua cu stropi de gheață și de zăpadă, iar drumurile erau foarte alunecoase. Dl Jacobs îi îndemna pe copii să urce repede în mașină, ca să poată pleca acasă. El conducea cu toată atenția, dar, la coborârea unui deal lung, autobuzul s-a izbit de o bucată de gheață și a scăpat de sub control, alunecând. Până să-și dea seama careva, dl Jacobs și toți copiii ajunseseră deja în șanț, cu autobuzul.

Când s-a oprit, dl Jacobs s-a ridicat repede de pe scaun ca să vadă dacă se rănise cineva. Când autobuzul intrase în șanț, Richard și Paul, și alți câțiva copii, se izbiră unul de altul. Dar, din fericire,

Karen Flowers

nimeni nu fusese rănit. Dl Jacobs încercă să scoată autobuzul din șanț, dar era imposibil să fie mișcat din loc, pentru că una dintre roțile din față fusese strâmbată.

Un motociclist care trecea pe acolo s-a oferit să dea telefon ca să vină cineva să-i ajute. La scurt timp, a sosit poliția. Richard, Paul și ceilalți copii se uitau pe geamul din spate al autobuzului, la girofarul aprins de pe mașina poliției. Între timp, dl Jacobs i-a explicat polițistului ce se întâmplase și i-a spus că nu are cum să-i ducă pe copii acasă, pentru că autobuzul nu poate fi mișcat, iar roata din față este deformată. Polițistul se întoarse la mașina lui și vorbi ceva prin stația de radio.

„Mă întreb ce-o fi vorbit polițistul la aparatul acela“, îi spuse Richard lui Paul. „Cred că Prince va fi neliniștit, dacă nu ajungem acasă mai repede.“

Dar n-a trebuit să aștepte mult. Copiii se uitau pe geam și au fost surprinși când au văzut un autocar mare, alb, din acelea care transportă turiști în diferite locuri. Autocarul a oprit în dreptul autobuzului lor defect. Era cea mai mare mașină pe care o văzuseră vreodată Richard și Paul. Copiii au văzut că dl Jacobs și polițistul vorbesc și râd cu șoferul. Apoi dl Jacobs s-a întors la copii, în autobuzul școlii, și le-a explicat totul. Pentru că toate autobuzele școlare erau plecate să-i ducă pe copii acasă, polițistul vorbise prin stație cu cineva de la dispecerat. Cei de acolo se oferiseră să trimită un autocar de-al lor, ca să-i ducă acasă pe copiii rămași în drum. Copiii abia au așteptat să coboare din autobuzul defect și să urce în

autocarul alb. Șoferul era foarte prietenos și le-a spus că îi pare rău de accident, dar că în curând vor ajunge acasă cu bine. Dl Jacobs avea să meargă împreună cu ei, ca să-i arate unde locuiește fiecare.

Când a ajuns autocarul pe străzile pe care locuiau Richard și prietenii lui, părinții au ieșit în întâmpinarea copiilor. Știau că trebuie să aștepte un autocar alb, pentru că directorul școlii îi sunase pe toți. Toți părinții s-au bucurat foarte mult când au văzut autocarul alb. Când au ajuns acolo unde trebuia să coboare Richard, chiar și Prince, câinele său, a venit să-l întâmpine.

Cu mult timp în urmă, când Dumnezeu l-a creat pe Adam, a fost ca și cum i-ar fi urcat pe toți oamenii într-un autobuz. Adam era șoferul. Când a păcătuțit, a fost ca și cum Adam ar fi pierdut controlul asupra autobuzului nostru, iar un accident grav ne-ar fi oprit pe toți din mers. Dar accidentul acesta a fost mult mai grav decât cel cu dl Jacobs. În acest accident, toți cei care ne aflăm în autobuz am fost răniți atât de cumplit, încât am fi murit, dacă Domnul Isus n-ar fi venit să ne salveze. Dar Dumnezeu dorea ca nici unul dintre copiii Săi să nu moară. Așa că Domnul Isus a venit să ne salveze. Este ca și cum Dumnezeu ne-ar fi urcat pe toți într-un alt autobuz, care să ne ducă în siguranță până acasă. De data aceasta, Domnul Isus este la volan. Noi toți vom rămâne împreună cu El. El ne va duce cu siguranță în căminul pe care ni l-a pregătit. El este tot atât de nerăbdător ca și Prince să ajungem acasă!

Karen Flowers este codirector al departamentului Slujirea Familiei, la Conferința Generală.

California Fitness – cine are nevoie de suplimente?

California Fitness este numele unei firme care distribuie contra cost o paletă destul de largă de suplimente nutriționale: vitamine, elemente minerale, diverse extracte vegetale și animale, despre care prospectele spun că ar avea proprietăți aproape miraculoase. Firma are o structură piramidală, la bază aflându-se o armată de distribuitori energici, care asigură vânzarea produselor, de altfel foarte costisitoare. Printre acești distribuitori sunt și un număr de membri ai bisericii noastre. Nu puțini dintre adventiștii români au avut astfel ocazia să încerce produsele „California Fitness”, încercând să corecteze o reală sau presupusă carență vitaminică, să scape de kilogramele în plus sau chiar să trateze cancerul. Ținând cont de aceste lucruri, am socotit potrivit să facem unele precizări:

Premisa care constituie baza promovării produselor „California Fitness” este următoarea: resursele planetei au devenit atât de secătuite, încât hrana - indiferent cât de completă ar fi - nu mai poate asigura necesarul de substanțe nutritive al organismului uman. De aceea, *fiecare om* are nevoie de suplimente. Considerăm că aceasta este o exagerare: oricât de secătuit ar fi pământul, alimentele cultivate asigură totuși necesarul nutritiv al omului și al animalelor, în cele mai multe cazuri. Există, desigur, regiuni cu sol arid sau deficitar în anumite substanțe, dar de aici și până la a generaliza este o distanță mare. De fapt, dacă lucrurile ar fi fost atât de tragice, revelația nu ne-ar fi lăsat fără soluție. Biblia pare însă să vorbească în alți termeni: „Cât va fi

Gily Ionescu

pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea” (Gen. 8,22). Iar Spiritul Profetic afirmă că produsele pământului conțin toate elementele necesare bunei funcționări a organismului nostru (vezi, de exemplu, *Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 279). Mai degrabă credem că afirmația acestei firme are motivații comerciale.

Recomandarea de a folosi suplimente nutritive de orice fel trebuie să fie făcută numai de medic, în urma consultului și constatării unei carențe sau nevoi crescute reale, și nu de către distribuitori, care adesea nu au studii medicale, ci cunosc doar formulele promoționale menite să asigure vânzarea produselor. „Doparea” organismului cu suplimente și extracte de tot felul nu este lipsită de riscuri.

Majoritatea produselor oferite de „California Fitness” pot fi procurate și din alte surse: există o multitudine de produse farmaceutice care conțin elemente minerale, mult mai ieftine și la fel de utile (dacă răspund unei nevoi reale, repet). Deosebirea constă în reclamă și în ambalaj.

Unele dintre produsele „California Fitness” sunt inutile sau chiar dăunătoare. Iată câteva exemple:

• **Beta-carotenu**, promovat ca supliment util pentru prevenirea cancerului, în cataloagele „California Fitness”, are un efect de-a dreptul opus! Iată ce declară dr. Harry Vainio, șeful serviciului de chimioprevenție, din cadrul Centrului internațional de cercetări privind cancerul (afiliat la O.M.S.), din Lyon, Franța: „Beta-carotenu nu are efect protector semnificativ,

în nici unul dintre teste. S-a demonstrat chiar că, administrat voluntarilor fumători, el crește riscul de cancer pulmonar și mortalitatea prin boli cardiovasculare”.

• **Spirulina** este un alt produs oferit de „California Fitness”, despre care se spune că are capacitatea de a reduce nivelul colesterolului sangvin. Realitatea este că efectul de reducere a colesterolului este destul de redus (cca 5-10%) și limitat în timp. Este mult mai eficient să se facă schimbări în alimentație (reducerea consumului de alimente de origine animală). Nivelul colesterolului scade astfel cu cca 20%. În plus, schimbarea stilului de viață aduce și alte beneficii.

• **Extractul de cartilaj de rechin** este un produs pe cât de ciudat, pe atât de costisitor. Este prezentat ca fiind deosebit de eficient contra cancerului. Din păcate, acest efect nu a fost dovedit în mod credibil.

• **Produsele pentru scădere în greutate** sunt, de asemenea, soluții temporare pentru o problemă care necesită schimbări definitive în modul de viață. Nu există produse miracol sau, dacă sunt, ele confirmă zicala că „o minune nu ține decât trei zile” (sau poate trei săptămâni...).

Decizia de a deveni distribuitor al produselor firmei „California Fitness” este o decizie individuală. Cele de mai sus nu au fost scrise cu scopul de a descuraja pe cineva să devină distribuitor al produselor acestei firme, ci cu intenția de a informa cititorii asupra unui fenomen cu care se pot confrunta.

Dr. Gily Ionescu este directorul departamentului Sănătate la uniune.

Emisiuni de radio adventiste în China.

Aproximativ 300 milioane de persoane din nordul Chinei pot avea acces la postul de radio *Voice of Hope* pe unde medii.

Emisiunile de radio adventiste au început să fie transmise pe 28 ianuarie - ziua de Anul Nou în China - de la un transmisor închiriat din Ussuriysk, Rusia.

Programele, care pot fi ascultate și pe postul Adventist World Radio din Guam, cuprind subiecte devoționale și doctrinale, de viață de familie, tineret și sănătate și cursuri de limbă engleză.

Fundația Chan Shun a încurajat emisiunile pe unde medii, donând 75.000 de dolari pentru începerea acestora. Se așteaptă alte fonduri, dintr-un dar special strâns în toate bisericile adventiste din lume, în decembrie 1997.

Adventist Review, 12 martie 1998

Fratele Bert B. Beach primește o medalie din partea ambasadorului Poloniei.

Fratele Bert B. Beach, director la Conferința Generală pentru relațiile dintre biserici, a fost omagiat în cadrul unei ceremonii la Ambasada Poloniei din Washington, pe 23 ianuarie.

Vorbind despre „rolul important în libertatea religioasă și în drepturile omului pe plan mondial”, pe care l-a avut fratele Beach, Jerzy Kozminski, ambasadorul Poloniei în Statele Unite, i-a oferit fratelui Beach Crucea de Cavaler a Ordinului de Merit al Republicii Polonia, cea mai înaltă distincție care se poate acorda persoanelor de altă cetățenie decât cea poloneză. „Prin aceasta,” a spus el, „ne exprimăm recunoștința și aprecierea pentru eforturile făcute de dr. Beach pentru dezvoltarea și întărirea prieteniei dintre Polonia și Statele Unite.

Fratele Beach a fost prima dată în Polonia în 1961,

când această țară era încă sub comunism, și de atunci a vizitat această țară cel puțin o dată pe an. Kozminski a spus că fratele Beach a fost un „sprijinitor al libertății Poloniei”.

La ceremonie au participat membrii familiei fratelui Beach, prieteni și colegi ai săi de la Conferința Generală și reprezentanți ai altor biserici și organizații creștine.

Adventist Review, 26 feb. 1998

O soră din Rusia în prima linie a lucrării misionare.

Sora Olga Pivovarova, din Ekaterinburg, a lucrat ca profesoară de istorie timp de 25 de ani, iar în prezent este evanghelist pentru Conferința Ural.

Din 1995, sora Pivovarova a condus 14 evanghelizări publice și au fost botezate peste 230 de persoane. Ea conduce programul misionar al conferinței în școli publice, care constă în predarea cursurilor de Biblie în școli publice.

De obicei, Pivovarova este ajutată în campaniile sale de o echipă formată din cinci persoane. Cu ocazia unei evanghelizări la Alapayevsk, un oraș cu o populație de 45.000 de locuitori, în care nu exista nici o biserică adventistă, echipa a distribuit pliante, care anunțau programul întâlnirilor.

În seara de deschidere a întâlnirilor, echipa aștepta în sala închiriată, însă nu venea nimeni. Cu câteva minute înainte de ora începerii, membrii echipei au ieșit afară și au văzut doi preoți care îi împiedicau pe oameni să intre. „Vom excomunica dacă veți participa la aceste întâlniri. Noi nu le-am aprobat”, spuneau preoții.

În cele din urmă, 30-40 de persoane au fost dispuse să riște consecințele și au venit să o asculte pe Pivovarova vorbind. Timp de șapte zile, preoții au stat la ușă în timpul întâlnirilor, ca să-i împiedice pe oameni să intre. Dintre puținii ascultători

care au participat, 12 persoane au fost botezate. Printre cei nou botezați era șefa direcției sanitare locale împreună cu soțul ei, chirurg. Noua administrație locală a luat o atitudine favorabilă față de adventiști, iar a doua serie de evanghelizare condusă de Pivovarova a avut mult succes.

Adventist Review, 22 ian. 1998

Legislativul din Brasilia aprobă măsuri în favoarea libertății religioase.

Corpul legislativ din Brasilia, Brazilia, a votat recent o măsură în favoarea libertății religioase pentru elevii și studenții adventiști. Potrivit noului statut, „toate examenele de admitere date în Districtul Federal Brasilia trebuie ținute de duminică până vineri și să se termine înainte de ora 18,00 (ora locală a apusului soarelui)”.

Tuturor instituțiilor li se va cere să motiveze absențele elevilor și studenților care, în virtutea convingerilor lor religioase, nu pot participa la cursuri după ora 18,00, vineri, sau până la ora 18,00, sâmbăta. Noul statut vine după ce congresul național al Braziliei a interzis organizarea alegerilor sâmbăta, relatează *Revista Adventista*.

În Districtul Federal Brasilia sunt aproximativ 12.000 de elevi și studenți adventiști.

Adventist Review, 22 ian. 1998

Explozia unei bombe face pagube unei biserici din Kazakhstan.

O bombă aruncată în biserică adventistă din Alma-Ata, Kazakhstan, pe 16 noiembrie 1997, a produs pagube limitate la ferestre și interior.

Atacul a avut loc în timp ce în localitate se țineau programe de evanghelizare. Sala închiriată pentru întâlniri a fost închisă de administrația sălii, care a refuzat să permită bisericii să-și continue programul.

În ciuda opoziției, seria a continuat într-o altă sală.

Totuși, legea aprobată recent în Rusia este aplicată necorespunzător, pentru a se împiedica activitatea bisericii în alte zone. La Buzuluk, în Urali, adventiștii se pregătiseră timp de patru luni pentru programe de evanghelizare. Aprobarea obținută de la autorități a fost retrasă cu câteva zile înainte de începerea întâlnirilor, citându-se noua lege. Autoritățile locale pretindeau că, pentru a putea aproba activitățile bisericii, organizația noastră trebuia să fi fost înregistrată oficial, pe plan local, timp de 15 ani.

Adventist Review, 1 ian. 1998

Ambasadorul statului Malawi cere ca Biserica Adventistă să-și „intensifice activitățile”.

Willie Chokani, ambasadorul statului Malawi, care a vizitat sediul mondial al Bisericii Adventiste pe 24 noiembrie 1997, a declarat:

„Malawi nu poate spera să se dezvolte dacă nu are temelii solide, iar adventiștii oferă așa ceva. Dv. îi învățați pe oameni să fie onești, conștiincioși în muncă și să nu depindă de nimeni. Ați adus țării noastre vești bune și obiceiuri bune, iar lucrarea dv. în condiții grele este foarte apreciată”.

În răspunsul său, fratele Calvin Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale, a promis că Malawi va fi inclusă în programul Operation Reachback. Acest program finanțat de biserică îi invită în special pe americanii de culoare să-și folosească timpul și experiența ca să ajute localitățile din Africa.

„În 1997, 14 echipe cu un total de 62 de persoane au lucrat în zece țări din Africa”, a spus Rock. „În 1998, cel puțin 25 de echipe vor lucra în 15 țări.”

În Malawi, la o populație de 9,1 milioane de locuitori, sunt aproape 200.000 de adventiști.

Adventist Review, 8 ian. 1998

Tineri pentru tineri

Aproape 200 de tineri adventiști din patru țări sunt hotărâți să devină un bastion al rezistenței față de alcool și droguri în societățile în care locuiesc.

Născut în urmă cu opt ani, în Pacificul de Sud, programul Adventist Youth to Youth a poposit pentru prima dată într-o țară europeană în perioada 16-22 februarie a.c. la Cernica. Ca program preluat de Conferința Generală, el a fost condus de dr. Kathleen Kuntaraf, director asociat al Departamentului Sănătate, împreună cu dr. Garry Hopkins, director la Institutul de Prevenire a Dependentei, de pe lângă Universitatea Andrews, precum și Thomas Nelsund, director ICPA (Comisia internațională pentru prevenirea alcoolismului și a dependenței de droguri). Din partea Diviziunii Euro-Africa a participat dr. Jochen Hawlitschek, directorul Departamentului Sănătate și Temperanță. Au fost prezenți, de asemenea, nouă tineri împreună cu dr. Jana Krinska, reprezentanți ai Uniunii Cehiei și Slovaciei, Nadia Ivanova, directoarea Departamentului Sănătate și Temperanță din Diviziunea Euro-Asia, Gerhard Paul, pastor de tineret din Munchen, Germania. 160 de tineri din cele șase conferințe au fost principalii beneficiari ai acestui program.

Programul AY2Y are ca obiectiv principal prevenirea dependenței prin crearea conștientă a unei rețele de tineri care contracarează influențele negative și facilitează un mod de gândire și de viață în care alcoolul și drogurile, pur și simplu nu-și pot găsi vreun loc. Se urmărește dezvoltarea

imaginii de sine, întărirea formelor de rezistență pozitivă față de tentația drogurilor de orice fel și crearea unui climat sănătos de viață entuziastă, în cadrul grupurilor suport.

Programul a constat din sesiuni de informare generală, lucrul în grupe mici, ateliere și jocuri. Prin variația și bucuria de a fi împreună, fiecare dintre aceste activități s-a dovedit a fi foarte apreciată de participanți. Tensiunea rezultată din deosebirile culturale dintre participanți a fost depășită cu destulă ușurință.

Alături de seminariile prezentate de oaspeți au fost și două ateliere permanente susținute de fr. Ioan Câmpian - „Planificarea finanțelor personale” și fr. Cristian Modan - „Zece trăsături ale unui lider eficient”, care au satisfăcut excelent nevoile și căutările participanților. Oaspeții au prezentat seminarii foarte interesante, ca:

„Dezvoltarea personală”, de dr. Hawlitschek, „Comportamentul sexual și SIDA”, de dr. Garry Hopkins, „De ce să nu fumezi” de dr. Kathleen Kuntaraf. Fr. Adrian Bocăneanu a vorbit despre felul în care cunoașterea și înțelegerea particularităților sexului opus contribuie la prevenirea experiențelor cu consecințe nefaste.

Cele trei cuvinte de ordine: onoare, demnitate, și respect au creat un climat pozitiv de acceptare reciprocă în sânul grupelor su-

port. Programul de vineri seara a fost în mod deosebit apreciat pentru momentele de mare frumusețe spirituală a dezvoltării de sine, în cadrul acestor grupe.

Studiile biblice creative, seminarii publice, precum și serviciul de predicare în aer liber din cursul programului de Sabat, au pregătit terenul pentru cel mai gustat moment: prezentarea grupelor, care a avut loc sâmbătă seara, până târziu. Dincolo de unele exagerări izvorâte din lipsa de experiență, entuziasmul de sâmbătă seara a fost general și molipsitor.

Există deja semne de interes din partea școlilor publice și a Serviciului de Prevenire a Criminalității, privind extinderea în afara bisericii a acestui program.

Cele două manuale lansate cu această ocazie oferă sugestii de programe care urmează să îmbogățească în mod considerabil activitățile în grupele de tineri existente, precum și în cele care urmează să fie for-

mate. În mod deosebit, grupele de companioni și de exploratori au un beneficiu remarcabil. Mediul școlar adventist reprezintă un teren foarte favorabil aplicării acestui program. Liceul „Ștefan Demetrescu” din București a pus deja în practică acest program, cu deosebit succes. Aproape toți elevii sunt cuprinși în această activitate. Mulți dintre cei greu de abordat și greu de implicat într-o activitate specifică tineretului sunt acum încântați să participe la întâlnirile săptămânale ale grupelor. Beneficiarii posibili vor fi Asociațiile AMICUS și ALTAR din comunități.

Există deja semne de interes din partea școlilor publice și a Serviciului de Prevenire a Criminalității privind extinderea în afara bisericii a acestui program. Așa cum a fost intenția creatorilor, AY2Y are un pronunțat caracter misionar, chiar dacă accentul acestuia nu cade pe evanghelizarea directă.

În conformitate cu punctul de vedere și al celorlalți participanți europeni, AY2Y funcționează excelent în actuala structură a Departamentului Tineret. În anul 1998 - Tineri în Misiune, AY2Y este un eveniment major, cu aplicație de lungă durată, apropiind în mod fericit departamentele: Tineret, Educație și Sănătate, într-un program integrat.

Ion Buciuman,
directorul departamentului
Tineret la Uniune

Stan Mândăianu (26 ian. 1917, Provița de Sus, Prahova - 19 mar. 1998, București), pastor pensionar, s-a născut în familia Ion și Maria Mândăianu care, în 1921, au devenit primii adventiști din localitate.

În anul 1934 se înscrie la Școala Misionară de la Brașov, unde învață timp de patru ani. Din 1939, este

încorporat pentru efectuarea serviciului militar și apoi înrolat să participe la al doilea război mondial, până în 1944. Dumnezeu l-a ocrotit, ajutându-l să se întoarcă acasă în viață.

În anul 1944 este chemat în lucrarea de colportaj și timp de șase luni împarte pâinea vieții din casă în casă. În 1945 absolvă cursurile Școlii Misionare și este angajat ca lucrător biblic, apoi ca pastor ajutor, iar în 1950 este hirotonit ca pastor.

În 1950 se căsătorește cu sora Asineta Romanoff.

Alexandru Bălan (1905, Curtișoara, Olt - 1995), la un an și jumătate după botezul său în biserica adventistă, este ales prezbiter al comunității din Curtișoara, apoi al comunității din Slatina. În timpul războiului, este prezbiter cu binecuvântare și oficiază în mod clandestin Sfânta Cină, botezuri și cununii religioase.

A fost ales de multe ori ca delegat la alegerile conferinței și la alegerile uniunii. Datorită modului în care a condus biserica, au plecat la seminar și în lucrare tinerii Stoica Dumitru, Stoica Gheorghe, Stoica Ilie, fiii săi Nicolae și Constantin, Ioan Radu și Ioan Ciucă.

A fost condus la locul odihnei de fiii săi pastori, Nicolae și Constantin, de fratele Viorel Unteșu, pastorul districtului, și de biserica din Curtișoara, unde a slujit timp de 64 de ani.

Ioan T. Chiriac (25 oct. 1919 - 24 sep. 1997), fiul primei familii de adventiști din comuna Matca, Galați, este botezat în biserica adventistă în 1933, după care lucrează în colportaj. În 1940, se căsătorește cu Ecaterina Găburici, din Bucșești, Bacău. În familia lor s-au născut patru băieți și două fete.

Nelipsit de la biserică, a lucrat în departamentul Tineret, apoi ca prezbiter al comunității Matca (1956-1979). În 1979, din cauza construirii casei de rugăciune, întregul comitet al comunității este înlocuit, prin decizia autorităților statului. În 1964, fratele Chiriac a fost hirotonit ca prezbiter.

A decedat în urma unui accident de mașină.

Vasile Mirean (1 aug. 1929, Grimăncăuți, Hotin, Basarabia - 13 dec. 1997, Arad) a fost diriginte de poștă la Negru Vodă, la Șepreș, directorul poștei raionale din Lipova, iar din 1968, timp de 24 de ani, unul dintre directorii de la Direcția Județeană de Poștă - Arad. În 1993 îl primește pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul său și este botezat. A fost membrul bisericii adventiste Arad - Salem, lucrând cu dăruire în departamentul Școlii de Sabat. După o boală necruțătoare, a închis ochii în Sabat, cu încrederea în Dumnezeu și cu speranța învierii.

Grigore Ardelean (23 ian. 1938 - 17 ian. 1998) a fost botezat în biserica adventistă în anul 1957. Nu a putut lucra în meseria sa, de tehnician dentar, decât foarte puțin timp, deoarece programul de lucru nu-i permitea respectarea Sabatului. În 1970, se căsătorește cu Doina Blaj și are un fiu, Narcis-Paulin Ardelean, pastor stagiar în Conferința Banat. Fratele Ardelean a lucrat în biserică timp de 40 de ani, fiind conducător al Școlii de Sabat, prim diacon, prezbiter și responsabil cu lucrarea misionară. În ultimii doi ani de viață a suferit de o boală nemiloasă. Dumnezeu nu l-a vindecat fizic, dar fratele Ardelean s-a închinat în fața voinței divine.

Dumitru Marican (13 dec. 1930, Niculești, Dâmbovița - 27 dec. 1997) este botezat în biserica adventistă, împreună cu soția, în 1974. Dumnezeu i-a binecuvântat cu două fete și cinci nepoți. Fratele Marican a îndeplinit diverse slu-

je în comunitate, ultima fiind cea de secretar al comunității. Era un bun vorbitor și cunoscător al Sfințelor Scripturi. A murit într-o zi de Sabat, la spital, de infarct miocardic.

Dumnezeu le-a binecuvântat familia - cu doi copii, Adriana și Eugen, și trei nepoate, Adina, Liana și Andra. Din 1946 până în 1978, fratele Mândăianu a păstorit comunitățile de pe Valea Prahovei, de pe Valea Teleajenului, din jurul Ploieștiului și dintr-o parte din județul Dâmbovița. În acești 33 de ani, a lucrat în 36 de comunități și a extins solia în 17 localități.

În 1978 este transferat în districtele Radovanu și Giurgiu, unde lucrează până în 1982, când iese la pensie. Din lipsă de pastori, Conferința București l-a delegat să lucreze în continuare, în zece comunități. Fiind conștient că este chemat de Dumnezeu, fratele Mândăianu a lucrat cu toată inima pentru nevoile membrilor bisericii.

Deși nu a ocupat niciodată o funcție de conducere, fratele Mândăianu a constituit în sufletul multor generații de pastori un model de consacrare, devotament pentru lucrare și un caracter format după principii solide - cinste, adevăr, supunere necondiționată față de ceea ce spune Domnul.

je în comunitate, ultima fiind cea de secretar al comunității. Era un bun vorbitor și cunoscător al Sfințelor Scripturi. A murit într-o zi de Sabat, la spital, de infarct miocardic.

Mihai Măriuțanu (născ. 6 mai 1946) a fost botezat în biserica adventistă la vârsta de 15 ani, urmându-l apoi părinții și cei șase frați. A fost prezbiter mult timp în comunitatea din Tulcea. S-a mutat apoi la Smârdan-Botoșani, unde a ajutat la înființarea bisericii și a fost prezbiter. În urma sa rămân soția și cele șase fiice.

Crintea Nichita (15 sep. 1919, Roșu - 7 feb. 1998, Fetești, Ialomița), s-a născut pe malul stâng al Prutului și a trăit acolo doar 21 de ani. În timpul celui de-al doilea război mondial, se refugiază la Galați, apoi în munții Făgărașului, iar din 1945, în Banat. Împreună cu soția sa, descoperită în această zonă, îl cunoaște pe Domnul Isus. În 1951 este deportat în „tri-unghiul Bermudeilor”, cum a fost numită zona Fetești - Țândărei - Giurgeni.

A fost prezbiter ani de zile. A dat un frumos exemplu de viață în familie, în biserică și în societate. Mulți vecini, colegi, prieteni și-au demonstrat prețuirea prin prezența lor la mormânt.

Mihai Molnar (18 aug. 1933 - 14 sep. 1997) a fost botezat în biserica adventistă pe 8 octombrie 1958. A lucrat mult timp ca diacon și prezbiter în comunitatea din Miheșul de Câmpie, Mureș.